

முன்உலையணி

உரகேசுரர்

அரகேசுரம்

பண்டாரமுதலியார்

வாணி புத்தகசாலை
80, வித்தியாலயம் வீதி
திருகோணமலை

विद्यापीठ प्रकाशना
१९५५
मुंबई

பண்டாரவன்னியன்

வரலாற்று
நாடகம்

‘முல்லைமணி’

வே. சுப்பிரமணியம்

B. A. Spl (Ceylon)

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

Pandaravanniyan

by

V. SUBRAMANIAM B. A. Spl. (Ceylon)
(Mullaimani)

SECOND EDITION

JULY 1972.

COPY RIGHTS

SECOND EDITION RESERVED
WITH THE PUBLISHERS

Published by:

VIRAKESARI

P. O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (CEYLON) LTD.

185, GRANDPASS ROAD,

COLOMBO-14.

பதிப்புரை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியிலே ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிரான புரட்சி கண்டி ராஜதானியில் வெடித்துக் கிளம்பிற்று. அதே சமயம் வடக்கே, யாழ்ப்பாண ராஜதானியின் தலை வாயிலில், யாழ்ந்து அரசாண்ட மறக்குடி வன்னியர்களும், அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக போரிட்டார்கள். செருக்களத்தில் பாப்ந்தோடிய செங்குருதியால் வீர காவியங்களைத் தீட்டினார்கள்.

அதில் ஓர் உள்ளத்தைத்தொடும் ஏதோன் பண்டாரவன்னியன் வீர வரலாறு.

வற்றாத ஜீவ நதிகளும், வாழிகளும் வழிந்தோடிய வன்னி நாட்டில் செந்தெல் மட்டுமல்ல, வீரமும் விளைந்தது.

வன்னிநாட்டை ஆண்ட மன்னர் வரலாற்றில் அழியாத இடம் பெற்றவன் பண்டாரவன்னியன். இக் காவலன் சுதந்திர தேவதைக்கு தன் இதயத்திலே கோயில் எழுப்பி, உதிரத்தால் அருட்சித்து, உபிரையே காணிக்கையாக்கினான். இவனின் வரலாற்றில் தமிழ் மணக்கிறது! வீரம் குதித்து விடையாடுகிறது!!

இக் காலத்து தமிழ் மக்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளமுடியாததாக, பண்டாரவன்னியன் வரலாற்றை தகுந்த ஆதாரங்களுடன், நாடகமாக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் முல்லையார்.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பண்டாரவன்னியன் நாடகத்தை நூல் வடிவில் வெளியிடுவதில் பெருமையடைகின்றோம்.

விரகேசரி பதிப்பகத்தார்

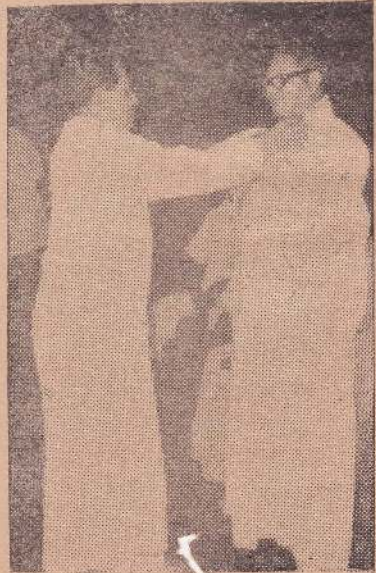
ஆசிரியர் முன்னுரை

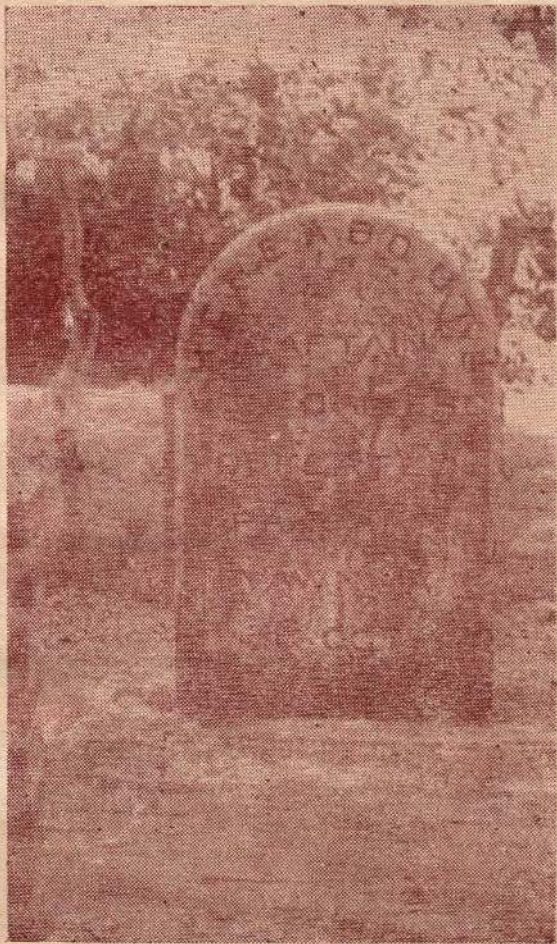
எனது “பண்டாரவன்னியன்” வரலாற்று நாடக நூலின் முதற்பதிப்பு பண்டாரவன்னியன் கழகத்தினால் 1970-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. நூற்பிரதிகள் அனைத்தும் விற்பனையாகிவிட்டன. இதன் இரண்டாம் பதிப்பை மலிவு விலையில் வெளியிட வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தினர் முன்வந்துள்ளனர். ஈழத்துத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய சேவை புரிந்துவரும் வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தினருக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றி.

நாடக அபிமானிகளும் தமிழ் அன்பர்களும் தம் ஆதரவை நல்குமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

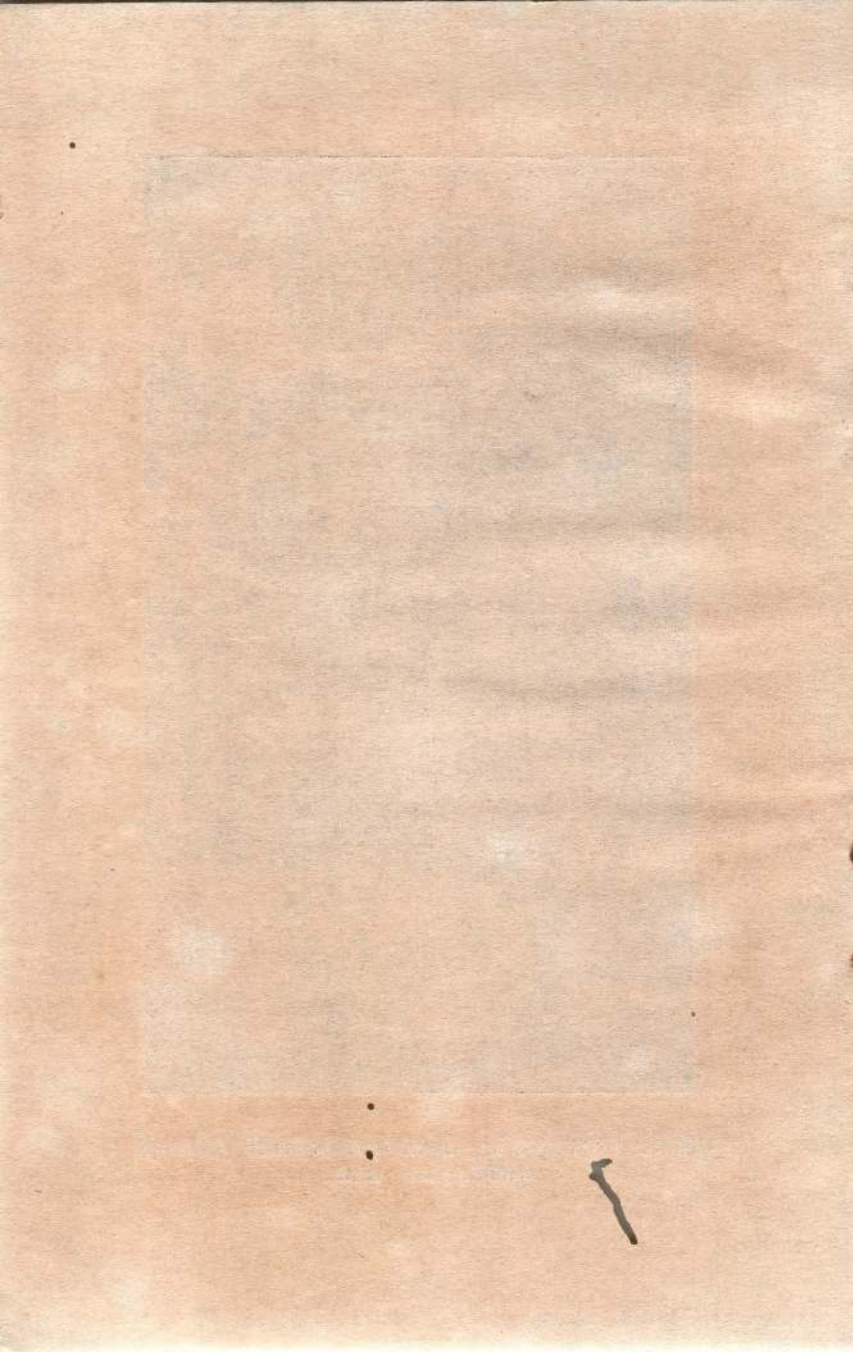
வே. சுப்பிரமணியம்

16 - 1 - 72-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையினால் நடத்தப்பட்ட இலக்கிய விழாவில் கோரவ கலாச்சார அமைச்சர் எஸ். எஸ். குலதிலகா அவர்கள் நூலாசிரியர் ‘மூலைய மணி’யை மாலையிட்டுக் கௌரவிக்கின்றார்.

கற்கிலை மடுவில்லுள்ள பண்டாநுவன்னியன் நினைவுக்
கற்கிலையின் படம்.

வரலாற்றுக் குறிப்பு

ஈழமணித்திருநாட்டின் வடபகுதியிலே சுமார் இரண்டாயிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமுடைய பிரதேசமாக மிளிர்வது வன்னி நாடு. வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும், கிழக்கே திருக்கோணமலை மாவட்டத்தையும், தெற்கே அருவி ஆற்றையும் நுவரகளவிய மாவட்டத்தையும் மேற்கே மன்னார் மாவட்டத்தையும் எல்லையாகவுடைய இப் பிரதேசம் வன்னியர்களால் ஆளப்பட்டமையால் வன்னி நாடு எனப் பெயர் பெற்றது.

எல்லே வடக்கில் எழில்யாழ் பரவுகடல்
பல்லோர் புகழருவி தெற்கெல்லே — நல்லதிருக்
கோணமலை கீழ்பால் கேதீச்சரம் மேற்கில்
மாணத் திகழ்வன்னி நாடு.

என்னும் பாடல் வன்னி நாட்டின் எல்லைகளை வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. வன்னி நாடு என்னும் பெயர் ஏற்படுவதன் முன்னர் இப் பகுதி 'அடங்காப்பற்று' என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தது. இப் பகுதி மன்னரும் மக்களும் வடக்கே யாழ்ப்பாண மன்னர்க்கோ, தெற்கே அநுராதபுர அரசர்க்கோ அடிபணியாது சுதந்திரமாக வாழ்ந்ததாலேயே இப் பெயரைப் பெற்றதென்பர்.

வன்னியர்

வன்னியர் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்தவர். மிகப் பிரசித்தி பெற்ற போர் வீர இனம் நாளடைவில் அரச இனமாக மாறியிருக்கலாம் என ஆராய்ச்சி அறிஞர் எம். டி. இராகவன் கூறுவர். வன்னியர் இலங்கைக்கு வந்ததைக் குறிக்கும் இரு கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் வன்னியர் வருகை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:-

“சாலிவாகன சகாப்தம் 358ஆம் வருஷத்தில் (கி.பி. 436) மனுநீதி கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டு மகாராசன் யாத்திரை பண்ணித் திருக்கோணேசர் மலையிற் சேர்ந்து கோணேசர் சிவாலயத்தைத் தரிசித்துத் தம்பலகாமத்தில் பழுதுபட்டுக் கிடந்த கோணேசர் சிவாலயத்தைப் பழுதுபார்ப்பித்து அக்கிரகாரம் முதலிய வேலைகள் அனைத்தையும் திருத்துவித்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் கண்டி நாட்டிலிருந்து இலங்கையை அரசாண்ட பாண்டு மகாராசன் மணற்றிடர் என்று அழைக்கப்பட்ட இந் நாட்டிற்கு (யாழ்ப்பாணம்) வந்திருந்தான்.....
.....அவன் மனைவி குளக்கோட்டு மகாராசன் கோணேசர் கோவிற் திருப்பணி நிறைவேற்றுஞ் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டுக் கண்டியிலிருந்து சில சேனைகளை, ‘நீங்கள் போய் அந்தக் குளக்கோட்டனை இந் நாட்டிலிருந்து துரத்திவிடுங்கள்’ என்றனுப்பிவிட்டாள். அந்தச் சேனைகள் தம்பலகாமத்திற்குப் போய் அவ்விடத்திற் குளக்கோட்டன் நிறைவேற்றும் பெரிய வேலைகளையும், அவனுடன் நின்ற சேனைத் திரளையும் கண்டு பயந்து நடுநடுங்கின. அரசன் அச் சேனாவீரரை நோக்கி ‘ஏன் வந்தீர்கள்?’ என்ன அவர்கள் ‘மகாராசனே! இந்தத் திருப்பணிக்கு வேண்டிய பொருள் யாதேனும் தேவையென்றால் விசாரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள் என்று எங்கள் அரசி அனுப்ப வந்தோம்’ என்றார்கள். அப்பொழுது மகாராசன் அவர்களை நோக்கி ‘வேண்டிய

சகல வஸ்துக்களும் என்னிடத்திற் சம்பூரணமாயிருக்கின்றன; யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை; உங்கள் சேமாதிசயங்களை விசாரித்தேன் என்று உங்கள் இராணிக்கு அறிவியுங்கள்' என்று கூறி அச் சேனை முழுவதற்கும் உச்சிதமான விருந்துகொடுத்தனுப்பினான்.

குளக்கோட்டு மகாராசன் திருப்பணியை நிறைவேற்றி அவ் வாலயப் பணிவிடைகளை நிறைவேற்றுதற்கும், கோணேசலிங்கத்திற்குப் பூசனை புரிவிப்பதற்கும், செலவு-வரவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளில் வயல் நிலங்களையும், தோப்புகளையும் ஏற்படுத்தி அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானஞ் செலுத்தும் படி வன்னியர்களை அழைப்பித்துக் குடியிருத்தித் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான்.

அந்நாள் முதல் அவ் வருமானங்களால் ஆலயப் பணிவிடைகளும், அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும், மடங்களும் சம்பிரமமாகச் சிறந்து வந்தன. சில காலத்தின்பின் குளக்கோட்டு மகாராசன் தேகவியோகமானான். அதன்பின் மேற்கூறிய ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க் குடிகளாயிருந்த வன்னியர்கள் மிகவும் பெருகியிருந்தார்கள். பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும் வந்து அவர்களுடனே கூடினார்கள். ...அக்காலத்திலே சந்திரவன்னியனும் வேறு அநேக குறுநில மன்னரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோன்றி அழிந்தபின், அவ் வன்னியர் அனைவரும் ஒத்திணங்கித் தங்கள் சாதியிற் தலைப்பட்ட ஏழு பேரைத் தெரிந்து அவ்வேழு நாடுகளுக்கும் தலைவராக்கி அவர்கள் கீழ் அமைந்திருந்தனர்..... அது முதல் அவ் வேழு தலைவரின் சந்ததியார் சுயேச்சைப்படி ஆண்டு வந்தனர்." கோணேசர் கல்வெட்டும் இக் கதையை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இன்னொரு கல்வெட்டிற் கூறப்பட்டிருப்பதாவது:-

"இலங்கை மன்னர்களுள் ஒருவனான வலசிங்க என்பான் இந்தியாவிலுள்ள மதுரை மன்னன் மகன் சாமுத்துதி

என்பானைத் திருமணஞ்செய்ய விரும்பினான். மணம்பேசி வருமாறு தூதுவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினான். மதுரை மன்னன் தனது ஆலோசகர் குழுவினருந்த அறுபது வன்னியரை அழைத்து அவர்களுடன் தனது மகளை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். அவர்கள் சாமுத்துதியை வலசிங்க மன்னனுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தனர். மகிழ்ச்சியடைந்த வலசிங்க மன்னன் வன்னியர் விரும்பிய பரிசைக் கேட்குமாறு கூறினான். அவர்கள் அடங்காப்பற்று என்னும் பிரதேசத்தைத் தமக்கு அளிக்குமாறு வேண்டினர். “நீங்கள் அடங்காப்பற்றுக்குச் செல்லுங்கள்; அங்குள்ள தீயோரை அழித்து நல்லோரைப் பாதுகாருங்கள்; குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துங்கள்; குளங்களைக் கட்டுங்கள்” என மன்னன் கூறினான்.

வன்னியரின் குடியேற்றம் பற்றிய இவ் விரு கதைகளையும் நாம் வெறுங் கட்டுக் கதையென்று ஒதுக்கிவிட்டாலும் கூட, வன்னியர் இந்தியாவிலிருந்து கி. பி. 4-ம், 5-ம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கைக்கு வந்துவிட்டனர் என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒல்லாந்தர் இலங்கையின் பிற பகுதிகளை ஆட்சி செலுத்தும்போது வன்னியை ஆண்ட மன்னர்களின் விபரம் பின்வருமாறு:-

டொன்பிலிம்பு நல்லமாப்பாணன்	—	பனங்காமம்
டொன் கல்பார் கவுசையினர்	—	பறையலைங்குளம்
இலங்கை நாராயணன்	—	புதுக்குடியிருப்பு
பெரிய மெயினர்	—	முள்ளியவளை
அம்பலவன்னியன்	—	கருநாவற்பற்று
சேதுகாவலவன்னியன்	—	தென்னன்மரப்பு
டொன்கல்பார் நிச் செந்திராயன்	—	பூநகரி
நல்ல நாச்சியார்	—	பனங்காமம்
கைலாய வன்னியன்	—	பனங்காமம்

வன்னியரின் அடங்காத்தன்மை பற்றி ஒல்லாந்த கொம்மாந்தர்மாரின் அறிக்கைப் பத்திரங்களில் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஹென்றி சவாடக் குறூன்(1694-97) என்னும் ஒல்லாந்த கொம்மாந்தர் எழுதியிருப்பதாவது:-

“இவ் வன்னியர்கள் கம்பனியின் பிரஜைகளாயிருந்தும் சாதியில் வேளாளரேயாயினும், காலகதியிலே மிகவுஞ் செருக்குற்றோராய் வன்னியன் என்னும் தங்கள் பட்டம் ஏதோ பயங்கரமும், முக்கியமான பட்டமுமென எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.கம்பனியையாவது அதன் மேலுத்தியோகத்தரையாவது கௌரவிக்கவேண்டுமென்று சிறிதுங் கருதுகிறார்கள்.”

ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பிடித்தவுடனே தாங்களே வன்னி நாட்டிற்கும் ஆட்சியாளர் என எண்ணினர். அதனால் வன்னி மன்னரைத் திறை செலுத்துமாறும், ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தேசாதிபதியின் தர்பாருக்குச் சமுகமளிக்குமாறும் கேட்டுக்கொண்டனர். எனினும், வன்னி மன்னர் அன்னியரின் மேலாணையை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. திறை கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட வன்னியர்கள் திறை கொடுக்காமலும், தர்பாருக்குப் போகாமலும் விட்டபோதும் ஒல்லாந்தர் அவர்களைப் பகைக்கவிரும்பவில்லை. பனங்காமத்தையாண்ட கலாய வன்னியன் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியின் தர்பாருக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் போகாதுவிட்டான். வன்னி மன்னரைப் பகைக்கின் அவர்கள் கண்டிமன்னனுடன் சேர்ந்துகொண்டு தம்மை எதிர்ப்பர் என ஒல்லாந்தர் அஞ்சினர். அரிப்புக்கோட்டையைப் பிடித்து விடக்கூடும் என ஆங்கிலேயர் பயந்தனர். வன்னியர் யாழ்ப்பாணம்மீது படையெடுப்பதைத் தடுப்பதற்காக ஆணையிறவில் கோட்டைகளைக் கட்டிப் பாதுகாப்புச் செய்தனர்.

வீரச்செறிந்த மன்னர் பரம்பரையிலே வன்னி நாட்டின் கடைசி மன்னனாகவும், ஈழத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் சின்னமாகவும் திகழ்ந்தவன் குலசேகரம் வைரமுத்து பண்டாரவன்னியன். இவன் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதியிலும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தின் முற்பகுதியிலும் வன்னி நாட்டை ஆண்டான். இவனுடைய இராசதானி பண்டாரிக்குளம் என்னுமிடத்தில் அமைந்திருந்தது. வன்னி இராச்சியம் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குக் கீழ் உள்ளது என்று தவறாக எண்ணிய அன்னியரின் கருத்தை அர்த்தமற்றதாகக்கி, ஒல்லாந்தருக்கும் - ஆங்கிலேயருக்கும் பெருந்தொல்லை விளைவித்தவன் பண்டாரவன்னியன்.

ஈழத்தின் ஏனைய பாகங்களிலே தாய் மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காக அயராது போரிட்ட மன்னர்கள் வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படக்கூடிய மாவீரன் பண்டாரவன்னியனை ஈழத்து வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடத் தவறிவிட்டனர். வீரமும் செல்வமும் ஒருங்கேயமைந்த வன்னி இராச்சியம் பற்றிய குறிப்புகளை ஈழத்து வரலாற்று ஏடுகள் கண்டறியமாட்டா. போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது கோட்டை இராச்சியம், கண்டி இராச்சியம், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்னும் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்தன என்றே இன்றைய மாணவர் படிக்கும் வரலாற்று நூல்கள் கூறும். வன்னி இராச்சியம் இருந்ததைப் பற்றி அறிய வாய்ப்பில்லை.

“அன்னை பூமியென்றும் அடங்காப்பற்றும்
வன்னி மண்ணினின் மானத்தைக் காத்திடத்
தன்னு மிற்கொடுத்தும்புகழ் கொண்டமா
மன்னன் மாவீரன் பண்டார வன்னியன்”

அன்னை பூமிக்காகத் தன்னுயிர் கொடுத்த மாவீரன் வரலாற்றை மக்கள் மனதிலே பதியவைக்கும் நோக்குட

னேயே இந் நாடகம் எழுதப்பட்டது. மாவீரனின் பெயராலமைந்த நாடகத்தை எழுதுவதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகளை கீழே தருகிறேன்:

J. P. LEWIS

'MANUAL OF VANNI'

1. Before it acquired the name (Vanni) it appears to have been known as the Adankappattu because it was independent of both Jaffna and Anuradhapura.

2. It is characteristic of the spirit of this people that the Dutch met nowhere a more determined resistance than from one of the native princesses—the Vannichi Maria Sempatte (Nallanachchiar).

3. Pandara Vanniyar again revolted and undertook to expel the English from his country on August 25, 1803 attacked the Government house at Mullaitivu in great force drove out the garrison which was under the command of Captain Drieberg of the "Invalid Malays" and seized the fort. Captain Drieberg withdrew his small garrison in good order to boats which had been sent to Mullaitivu to secure his retreat, and by this means to Jaffna. The insurgents were subsequently driven from Mullaitivu and its neighbourhood by a detachment sent from Trincomalee under captain Edward Medge of the 19th Regiment.

Kumarasegara Mudaliyar and Several others who were strongly suspected of treason were captured and executed. Another detachment was sent from Jaffna Under Lieut. John Jewell of the 19th Regiment. A third under Captain Driberg marched from Mannar and surprised Pandara's forces at Katchilaimadu at 5a.m. on Oct 31, 1803.

4. Pandara Vanniyan had carried off three cannons from Mullaitivu in 1803.

**MOOTHUTHAMBYPILLAI
YALPANA SARITHAM**

(as quoted by C. S. Navaratnam)

5. Pandara Vanniyan of Mullaitivu was a Courageous and independent prince. On one occasion the dutch authorities forced him to supply them with dye roots which request he flatly refused to carry out.

**C. S. NAVARATNAM
VANNI AND THE VANNIYAS**

6. A sister of this defiant prince (Pandara Vanniyan) was married to Kumarasinghe Vanniya, the eldest son of Nuwara Vanniyan.

7. Poodan Arachchee was instrumental in entrapping this Vannichchy (Nallanachchan). He employed all the arts of persuasion to remove her in a palanquin. There are many traditions in Jaffna Connected with this arrest.

STONE INSCRIPTION AT KATCHILAIMADU

8. HEREBOUTS CAPTAIN VON DRIE-
BERG DEFEATED PANDARA VAWNIYA†,
31st OCT. 1803.

முதலியார் குலசபாநாதன் — வளமிகு வன்னிநாடு
(கட்டுரை)

9. இலங்கையில் வீரஞ் செறிந்த சிற்றரசர்களாக விளங்கியவர்கள் வன்னியர்கள். இவர்களுடைய வீரத்தைக் கண்டு போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் அஞ்சினர். பிரிட்டிசாருக்கு அதிக தொல்லை கொடுத்தவர்கள் வன்னியர்கள்.

10. கி. பி. 1803இல் ஆங்கிலேயருக்கும் கண்டியரசனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தபோது ஆங்கிலேயரை இலங்கையினிருந்து தொலைத்துப்போடுவதாகச் சபதம் கூறிக் கொட்டியாரத்தையும், முல்லைத்தீவையும் பிடித்தான்.
எச். பிள்யூ. கொடிறின்றன் — இலங்கையின்

சுருக்க வரலாறு
11. அமியன்சு உடன்படிக்கையின்படி இலங்கையாட்சி பிரிட்டிசாருக்கென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Grant and Temperley — Europe in the nineteenth and the twentieth Century

12. the peace of Amiens was signed (March 27, 1802) all English Conquests from France were to be restored, but Ceylon and Trinidad, which had been ceded, the one by Holland and the other by Spain were to be retained by the British.

† கல்வெட்டில் Vanniyan என்னும் சொல் Vawniya என்றே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நாடகம் எழுத உதவிய நூல்கள்

1. MANUAL OF VANNI - J. P. LEWIS
2. VANNI AND THE VANNIYAS —
C. S. NAVARAINAM
3. CEYLON UNDER WESTERN RULE —
HORACE PERERA
4. CEYLON UNDER THE BRITISH —
Colvin R. de SILVA
5. EUROPE IN THE NINETEENTH & TWENTIETH
CENTURY — GRANT AND TEMPERLY
6. யாழ்ப்பாணச் சரிதம் - முதலியார் இராசநாயகம்
7. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை - மயில்வாகனப் புலவர்
8. இலங்கையின் சுருக்க வரலாறு
- எச். பிள்யூ. கொடிநின்றன்
9. திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை
10. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணிநூற்
பதிப்புரை - டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
11. வளமிகு வன்னிநாடு (கட்டுரை)
- முதலியார் குலசபாநாதன்
12. வன்னி நாட்டின் கடைசி மன்னன் (கட்டுரை)
- வே. கணபதிப்பிள்ளை

வேறு ஆதாரங்கள்

13. கற்சிலைமடுவிலுள்ள பண்டாரவன்னியன் நினைவைக்
குறிக்கும் சிலைக் கல்.
14. கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் - கூறியவர்,
சி. உ. நடனசபாயதி அவர்கள்

நாடக பாத்திரங்கள்

1. பண்டாரவன்னியன் — வன்னி நாட்டின் கடைசி மன்னன்
 2. கைலாயவன்னியன் } — பண்டாரவன்னியனின்
 3. பெரிய மெயினார் } சகோதரர்
 4. நல்லநாச்சன் — பண்டாரவன்னியனின் சகோதரி
 5. பெருவன்னிச்சி — பண்டாரவன்னியனின் தாய்
 6. குமாரசிங்கவன்னியன் — நல்லநாச்சனின் காதலன்
(புலவர் புவியழகன்)
 7. காக்கை வன்னியன் — கரிக்கட்டுமுலை அரசன்.
பண்டாரவன்னியனைக் காட்டிக் கொடுத்தவன்.
 8. வொன் அங்கிள் பீக் — ஒல்லாந்த தேசாதிபதி
(1794-96)
 9. கப்டன்
வொண்டிறிபேக் — ஆங்கிலத் தளபதி. முல்லைத் தீவுக் கோட்டையில் பண்டாரவன்னியனால் தோற்கடிக்கப்பட்டவன். கற்சிலை மடுவிற்பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடித்தவன்.
 10. லெப்டினன்ட் யுவெல் — யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னி நாடு நோக்கி வந்த படைப்பிரிவின் தளபதி.
 11. எட்வேட் மெட்ச — திருகோணமலையிலிருந்து வன்னி மீது படை எடுத்த சேனைத் தலைவன்.
 12. நோத் — ஆங்கிலத் தேசாதிபதி
(1798-1805)
 13. மாரி — நல்லநாச்சனின் தோழி
- அதிகாரி, தூதுவர், படைவீரர், போதுபக்கள் முதலியோர்.

திரைக்குப் பின்.....

இலங்கையில் வீரஞ்செறிந்த மன்னர்களாகத் திகழ்ந்த வர்கள் வன்னியர்கள். வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும், கிழக்கே திருகோணமலை மாவட்டத்தையும், மேற்கே மன்னார் மாவட்டத்தையும், தெற்கே அருவி ஆற்றையும் எல்லையாகவுடைய பகுதியை இவர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்களுடைய வீரத்தைக் கண்டு போர்த்துக் கீசரும், ஒல்லாந்தரும் அஞ்சினர். ஆங்கிலேயருக்கு அதிக தொல்லை கொடுத்தவர்கள் வன்னியரே. வன்னி நாட்டை அந்நியர் அடிமைப்படுத்தவிடாது அஞ்சாது போரிட்டவன் பண்டாரவன்னியன். ஈழத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பின் சின்னமாகத் திகழ்ந்து ஆங்கிலேயரை ஈழத்து மண்ணிலிருந்து அகற்ற வேண்டுமெனச் சபதஞ் செய்து இறுதி மூச்சு வரை போரிட்ட வன்னி நாட்டின் கடைசி மன்னன் பண்டாரவன்னியன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஒருநாள்.....

பண்டாரவன்னியன்

காட்சி 1

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. நடுவில் உயரமான சிங்காசனம் வெறுமையாகவுள்ளது. சிங்காசனத்தின் பின் புறத்தில் கவர்ச்சிகரமான ஆலவட்டக் குடை. சிங்காசனத்தின் இரு புறங்களிலும் சாமரை வீசும் பெண்கள்.

சிங்காசனத்தின் இரு புறங்களிலும் சிறிய இரு ஆசனங்கள். வலது புற முதல் ஆசனத்திற் பெரிய மெயினோரும், இடதுபுற முதல் ஆசனத்திற் புலவர் புவியழகனும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மற்றைய இரண்டு ஆசனங்களும் வெறுமையாக உள்ளன.

சிங்காசனத்தின் முன்பாக பனங்காமத்தரசி வீரவன்னிச்சி நல்லநாச்சியாரின் உருவப்படமும் வீரவாளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. வெள்ளை, மஞ்சள் நிற மலர்கள் குவியலாக படத்துக்கு முன்பாகத் தூவப்பட்டுள்ளன.

(திரை உயருகிறது)

மேடையின் இடது பக்கத்தால் பண்டாரவன்னியன் அரச உடையுடன் பிரவேசிக்கிறான். அவன் பின்னால் அவன் தங்கை இளவரசி நல்லநாச்சனும் சகோதரன் கைலாய வன்னியனும் வருகின்றனர்.

சபையிலுள்ள காவலர் வானை உயர்த்தி “வன்னி மன்னன் பண்டாரவன்னியன் வாழ்க” எனக் கட்டியங் கூறச் சபையோர் “வாழ்க” எனக் கூறுகின்றனர். அதேபோல் “இளவரசி நல்லநாச்சன் வாழ்க” என்ற ஒலியும் எழுகின்றது.

பண்டாரவன்னியன் சிம்மாசனத்தின் முன்னின்று கையசைத்துத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்த பின் அமர் கிறான். அவன் உட்கார்ந்த பின் ஏனையோர் அமர்கின்றனர். வலது புறத்து இரண்டாம் ஆசனத்தில் இளவரசியும், இடது புறத்து இரண்டாம் ஆசனத்தில் கைலாய வன்னிய னும் இருக்கின்றனர்.

பெண்கள் சாமரை வீச ஆரம்பிக்கின்றனர்.

பண்டாரவன்னியன் எழும்ப ஒரு சேவகன் தாம்பா ளத்தில் மலர்களைக் கொண்டு வருகிறான். பண்டாரவன்னி யன் இரு கைகளினாலும் மலர்களை அள்ளி வன்னிச்சியின் உருவப் படத்தின் முன் தூவி அஞ்சலி செய்துவிட்டு சிறிது மௌனத்தின் பின் பேச ஆரம்பிக்கின்றான்.

பண்டாரவன்னியன்: வன்னி நாட்டின் வரலாற்றிலே பொன்னெழுத்துக்களாற் பொறிக்கப்படவேண்டிய திருநாள்; பனங்காமத்தரசி வீரவன்னிச்சி நல்லநாச்சி யாரின் நினைவு நாள்; ஒல்லாந்தப் படைகளை ஒடோட விரட்டியடித்து அடங்காப்பற்றின் சுதந்திரத்தை நிலை நாட்டிய ஒப்பற்ற பெருநாள்; பெண் குலத்தின் ஒளி விளக்கு-வீரத்தின் பிறப்பிடம்-சுதந்திரத்தின் சொரூபம்- மங்காதமங்கையர் திலகம் - வீரவன்னிச்சி நல்லநாச்சி யாரை நினைவுகூரும் நன்னாள்.

வீரவனிதையை நினைவுகூரும் போது எமது நரம்புக ளிற்சுதந்திர இரத்தம் பொங்கி ஓடுகின்றது. எமதுதோள் வலியும் தாள் வலியும் உரமேறுகின்றன. மாற்றாரின் மாபெரும்படைகளோடு முழக்கப்பீரங்கிகளோ எம்மை எதுவும் செய்துவிட முடியாது.

(சற்று நிறுத்தி) ஆனால்... நினைத்தாலே நெஞ்சம் பொருமுகிறது. வீராங்களை பிறந்த நாட்டிலே தான் வஞ்சனையுள்ளம் படைத்தோன் - தாய் நாட்டைக்

காட்டிக்கொடுத்த சதிகாரன் - பூதன் ஆராச்சியும் பிறந்தான். இதை நினைக்கும் போதுதான் எமது இதயம் வெடிக்கிறது. வீரவன்னிச்சி போன்ற பலர் எம் நாட்டிற்குத் தோன்றவேண்டும். பூதன் ஆராச்சி போன்றவர்கள் ஒழிய வேண்டும். வீரவனிதைக்கு நாம் செலுத்த வேண்டிய அஞ்சலி நமது நாட்டைச் சுதந்திர பூமியாக நிலைக்கச் செய்வதே. (புலவர் பக்கம் பார்க்கிறான்)

புலவர் புனியழகன் : (எழுந்து)

வன்னியதன் புகழ்பூத்த வளமார்ந்த
பெரும்பதியாம் பனங்கா மத்தில்
முன்னமிருந் தரசோச்சி முதியபெரும்
பதியதனின் உள்ளே அன்று
அந்நியர்கள் நுழையாது காத்துந்தன்
வீரத்தை பவர்க்குக் காட்டி
மன்னுபுகழ் பெற்றிட்ட மாதரசே
பணிகின்றோம் வாழி! வாழி!!

அறங்காத்த தமிழரசி அந்நியராம்
ஒல்லாந்த நாட்டார் தம்மைப்
புறங்காட்டி ஓடிடவே செய்தெங்கள்
வன்னியதன் மானங் காத்த
திறம்பாடி வன்னிச்சி வளையாத
செங்கோலின் சீர்மை பாடி
உறங்காத நிற்புகழை யாம்பாடி
ஏத்துகின்றோம் வாழி! வாழி!!

பண். வன். : புலவர் புனியழகனாரே! வீரவன்னிச்சி நல்ல நாச்சியாரின் தீரத்தைச் சொல்லிலே வடித்துச் சுவையுடன் தந்திருக்கிறீர்கள். நன்றி! மகிழ்ச்சி பொங்கும் நற்செய்திகொண்டு (குங்கைகையைக் காட்டி) இன்று எனது தங்கை நல்லநாச்சனின் பிறந்த நாளுங்கூட.

• கைலாயவன்னியன் : இன்னுமொரு நற்செய்தி. இன்று தொடக்கம் புலவர் புவியழகன் எமது அரண்மனைப் புலவர்.

பன். வன். : ஆமாம். அத்துடன் என் அருமைத் தங்கையின் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிவார். அறிவுக் களஞ்சியமாகிய புலவர் புவியழகனை அரண்மனைப் புலவராக பெற்றது வன்னிநாடு செய்த பாக்கியம்.

புலவர் புவியழகன் : மன்னர்பிரானின் புகழ் மொழிக்கு அடியேன் ஒரு சிறிதும் அருகதையற்றவன். சில்வாழ் நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினனாகிய என்னையும் ஒருவனாக மதித்து இப்பெரும் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்த தற்கு நன்றி.

(ஒளி மங்குதல். புலவர் புவியழகன் போதல். மீண்டும் ஒளி)

கை. வன். : அண்ணா, புலவர் புவியழகனைப் பார்க்கும் போது அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் போல் காணப்படுகிறார்.

பன். வன். : தம்பி, நான்கூட அப்படித்தான் நினைத்தேன். பண்டைக் காலத்தில் எத்தனையோ அரசர்கள் புலவர்களாக இருந்திருக்கிறார்களல்லவா?

பெரியமெயினர் : ஆம் அண்ணா. எது எப்படியிருந்தாலும் புவியழகன் அரண்மனைப் புலவராகக் கிடைத்தது எமது வன்னிராச்சியத்தின் பெரும் பாக்கியம் தான்.

(அரண்மனைக் காவலன் வருகிறான்)

அரண். காவலன் : மகாராஜா, நாட்டு மக்கள் தங்களைக் காண வந்திருக்கின்றனர். மழை இசினாமல் பயிர்கள் நாசமாகிவிட்டனவாம்.

பண். வன். : அப்படியா? தம்பி கைலாயவன்னியா, களஞ்சியத்தில் உள்ள நெல்லைப் பிரித்து அவர்களுக்குக் கொடு. இந்த ஆண்டு அவர்கள் வரிகட்ட வேண்டாம். என்ன? ஏதோ அழகைக்குரல் கேட்கிறதே!

அரண். காவலன் : மகாராஜா, நரை மூதாட்டி ஒருத்தியின் அழகைக் குரல் தான் இது. தனக்கு ஒரே ஒரு மகன் தான் என்றும் வரி கொடுக்கவில்லையென்று காக்கை வன்னியன் காதுக்கை கறணைப் பாவட்டம் தடியடித்துக் கறுத்தான் மடுவுக்கை போட்டுவிட்டான் என்றும் கூறுகிறாள்.

பண். வன். : ஆ.....பாவி. வன்னி நாட்டிலும் இப்படியான அக்கிரமங்கள் நடைபெறுகின்றனவா? பெரிய மெயினர்! இப்பொழுதே காக்கைவன்னியனை இங்கு வரச்சொல்.

பெரியமெயினர் : உத்தரவு. (போகின்றார்)

அரண். காவ. : மகாராஜா, கொள்ளைநோய் வந்து எல்லோரும் சாகிறார்கள் என மக்கள் முறையிடுகின்றார்கள்.

பண். வன். : கொள்ளை நோயா? வற்றாப்பனைக் கண்ணைக் கை அம்மனுக்குச் சிறப்புப் பொங்கல் நடத்தவேண்டும். கைலாயவன்னியா, எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்.

கை. வன். : உத்தரவு அண்ணா.

(காவலன் செல்கின்றான்)

பண். வன். : தம்பி பெரியமெயினர், இலங்கை நாராயணன் குறுக்கட்டு வேலை எந்த அளவில் முன்னேறியுள்ளது.

பெரியமெயினர் : இன்னும் இரண்டு திங்களிற் குளக்கட்டு வேலை முடிவடைந்துவிடும்.

பண். வன். : எமது வன்னி நாடு சீரும் சிறப்பும் நிறைந்திருந்த காலம் மாறிப் பஞ்சமும், கொலையும் கொள்ளையும் நிறைந்த நாடாக மாறிவிட்டது. இதற்கெல்லாம் காரணம் நமது ஆட்சி முறையில் ஏதோ குறைவிருக்கிறதென்பதுதான். காட்டு விநாயகருக்கு இலட்சார்ச்சனை செய்யவும், குமாரவேள் கோயிலைக் கட்டி முடிக்கவும் ஏற்பாடு செய். கண்ணகை அம்மனுக்குப் பூசை நைவேத்தியங்கள் குறைவற நடைபெறட்டும். பஞ்சம் நீங்கும் வரை மக்களிடம் வரியறவிடவேண்டாம்.

பெரியமெயினர் : அண்ணா! தங்கள் உத்தரவுப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்துமுடிப்பேன். குமாரவேள் கோயிலைக் கட்டி முடிப்பதற்குத் தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து சிலைவண்ணச் சிற்பி இன்னும் இரு தினங்களில் வந்துவிடுவார்.

பண். வன். : சிலைவண்ணனின் கலை வண்ணத்தால் சிறந்த தொரு குமாரவேள் கோவில் உருவாகும். சித்திர வேலைப்பாடமைந்த ஓவியங்கள் கோயிலின் கோபுரத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : அண்ணா, தங்கள் கற்பனையில் திகழும் குமாரவேள் கோயில் நிறைவேறும் நாள் அதிக தூரத்தில் இல்லை.

பண். வன். : கலை மிளிரும் இந்த ஆலயத்திற்குச் சிறந்த தொரு பெயர் சூட்டவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : அண்ணா, இதைப்பற்றி நானும் பல நாட்கள் சிந்தித்தேன். எனது எண்ணத்தை.....

பன். வன். : தயங்காதே சொல்!

பெரியமெயினர் : சித்திரவேலாயுதர் கோயில் என அழைக்க லாமோ என்று எண்ணுகின்றேன்.

பன். வன். : (அகமகிழ்வுடன் பெரியமெயினரின் தோளிற் தட்டி) பிரமாதம்! எனது உள்ளக் கருத்தை அப்படியே கூறிவிட்டாய். கலைமணம் கமழும் கோயிலைக் கட்டி முடிப்பது உனது பணி.

பெரியமெயினர் : அண்ணா, கலையார்வம் மிக்க தாங்களும் இதற் கண்வைத்தாற் கல்லிலே கலைமணம் கமழச் செய்யலாம்.

பன். வன். : தம்மி, குமாரபுரத்தில் அமைக்கப்படும் இக் கோயில் வன்வி மன்னர்களின் கலையார்வத்திற்கு இலக்கியமாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை. சரி, போய் ஆகவேண்டியனவற்றைக் கவனி.

பெரியமெயினர் : உத்தரவு அண்ணா.

(ஒல்லாந்த தூதுவன் வருகிறான்)

தூதுவன் : (வணங்கி) மகாராஜா, தேசாதிபதி ஒலை தந் திருக்கிறார்.

பன். வன். : (பெரியமெயினரைப் பார்த்து) அந்த ஒலையை வாங்கி வாசி.

பெரியமெயினர் : (ஒலையை வாங்கி) பண்டாரவன்னிய னுக்கு ஒல்லாந்த தேசாதிபதி வெரன் அங்கிள் பீக்

எழுதுவது: “யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எமது ஆணையின் கீழ் வந்த காலம் தொடக்கம் வன்னியர்கள் எமக்கு ஆண்டுதோறும் நாற்பத்திரண்டு யானைகளும் நூற்றறுபது மூடை சாயவேரும், இருநூறு மரங்களும் திறையாகக் கொடுப்பது வழக்கம். நீர் திறை கொடுக்காது விடுவதால் எமது மேலரசை அவமதிக்கின்றீர். திறை கொடுக்க மறுத்தால், வன்னி நாடு முழுவதும் எமது நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்படும்.”

பண். வன். : (ஒலையைப் பறித்து) திறை..... யார் யாருக்குத் திறை செலுத்துவது. திறை செலுத்தும் வழக்கம் பண்டாரவன்னியன் சரித்திரத்திலேயே இல்லை தூதரே. இதை உமது துரைக்குச் சொல்லும்.

தூதுவன் : (வணங்கி) ஆகட்டும் மகாராஜா.

(போகின்றான்)

திறை

காட்சி 2

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை

சிம்மாசனத்திற் பண்டாரவன்னியனும், பக்கத்திலுள்ள ஆசனங்களிற் பெரியமெயினார், கைலாயவன்னியன் ஆகியோரும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

ஒல்லாந்தத் தூதுவன் மண்டபத்தின் இடதுபுற வாசலால் நுழைந்து பண்டாரவன்னியனைச் சிரந்தாழ்த்தி வணங்கி இடுப்பிற் செருகியிருந்த ஓலையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பேசுகின்றான்.

தூதுவன் : (வணங்கி) மதிப்பிற்குரிய பண்டாரவன்னிய பூபதியே! தாழ்மையான வணக்கம். துரை அவர்கள் தங்கள் சிநேகிதத்தை வேண்டி நிற்கிறார்கள். தங்களைத் தர்பாருக்கு அழைத்து ஓலை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

பண். வன். : (ஓலையை வாங்கி) என்ன? துரை என் சிநேகிதத்தை வேண்டி நிற்கிறாரா? ஆச்சரியந்தான்! திறை செலுத்தாவிட்டால் நேரடி நிர்வாகம் என்று பயமுறுத்திய துரை இப்பொழுது எனது சிநேகிதத்தை வேண்டி நிற்கிறார்.

பெரியமெயினார் : அண்ணா, இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தங்களின் சிநேகிதத்தைப் பெற்றுவிட்டால் அவர்கள் தங்களது வியாபாரத்தை விருத்தி செய்யலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள் போலத் தோன்றுகிறது.

பண். வன். : அதற்கு நான் ஏன் தர்பாருக்குப் போக வேண்டும்?

பெரியமெயினர் : அண்ணா, எமது சிநேகிதத்தை வேண்டி ஒலையனுப்பியிருக்கும் போது அதை நிராகரிப்பது அழகல்ல. தர்பாருக்குப் போவதால் எதுவுங் கெட்டு விடாது.

பண். வன். : தூதுவரே நீர் போகலாம். முடிவு பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

(தூதுவன் போகின்றான்)

சுக. வன். : இந்த அழைப்பில் எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. தங்களைப் பிடிக்கச் சூழ்ச்சியாகவுமிருக்கலாம்.

பண். வன். : சூழ்ச்சி? ஒல்லாந்தரின் திடீர் மனமாற்றத்தில் ஏதோ மர்மம் இருக்கத்தான் வேண்டும்.

சுக. வன். : ஒல்லாந்தர் விரிக்கும் வலையில் நாம் ஏன் போய் விழவேண்டும்?

பண். வன். : அப்படியென்றால் அழைப்பை நிராகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறாயா?

சுக. வன். : அவர்களுக்கு ஏதும் தேவையென்றால் தங்களிடம் வந்து கேட்பதுதானே.

பெரியமெயினர் : அண்ணா, அரிப்புக் கோட்டையை நாம் பிடித்துவிடுவோம் என்று அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். தவிர, கோட்டை இராச்சியத்திற்குப் போக்குவரத்துச் செய்வதற்கு இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் எமது சிநேகிதத்தை வேண்டியுமிருக்கலாமல்லவா?

பண். வன். : அப்படியும் இருக்கலாம்.

கை. வன். : போவதாயிருந்தால் போதிய முன்னேற்பாட்டுடன் போகவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : அண்ணை, தங்களுடன் நானும் ஐநூறு நம்பிமாரும் வருகிறோம்.

பண். வன். : சரி, கொலுனிற்கு வருவதாக ஒலையனுப்பி வை. வன்னி நாட்டு மக்களின் நன்மை கருதிச் சமாதானமாக வாழவேண்டும்.

பெரியமெயினர் : ஆகட்டும் அண்ணை.

திரை

காட்சி 3

ஒல்லாந்த தேசாதிபதி வான் அங்கிள் பீக் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலுள்ள சபை மண்டபத்தில் இருக்கிறார். அவர் உட்கார்ந்த அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆசனத்திற்குப் பின்னால் டச்சுக்காரரின் கொடியில் V. O. C. என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. தேசாதிபதியின் இரு பக்கத்திலும் இரு இராணுவ வீரர் கையில் துப்பாக்கியுடன் நிற்கின்றனர். தேசாதிபதியின் பிரியமான நாய் அவனது காலடியில் படுத்திருக்கிறது.

திரை உயருகிறது.

பண்டாரவன்னியன் பூரண இராஜ கோலத்துடன் டச்சுக் காவலாளி ஒருவன் முன்வர மண்டபத்துள் நுழைகிறான்.

அங்கிள் பீக் : (இருக்கையிலிருந்து எழுந்து) மதிப்புக்குரிய பண்டாரவன்னிய பூபதியே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். இப்படி இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள்.

பண். வன். : தங்கள் வரவேற்புக்கு நன்றி. (இராஜ கெம்பீரத்துடன் ஆசனத்தில் அமருகின்றான்).

அங்கிள் பீக் : தங்களுடைய பெயரும், புகழும், வீரமும், தீரமும் திக்கெட்டும் பரந்துள்ளதை நாம் அறிவோம். தங்களிடம் நட்புக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் பேரவாவினால் தங்களைக் காண விழைந்தோம். தங்களோடு கருத்துக்களைப் பரிமாறும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

பண். வன். : புகழுரைகளை நான் அதிகம் விரும்புவதில்லை. விஷயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் போதும்.

அங். பீக்: இந்த யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆளும் பொறுப்பு எங்கள்மீது வந்துவிட்டது. எப்படியோ நீங்கள் ஆளுகின்ற வன்னி இராச்சியமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துவிட்டது.

பண். வன். : (சிறிது கோபத்துடன்) அப்படியிருப்பதனால் வன்னி இராச்சியமும் உங்களுடைய இராச்சியத்துள் இருப்பதாகக் கருதப்படுவதால், திறை செலுத்தவேண்டும் என்று சொல்கிறீர்களாக்கும்.

அங். பீக்: செச்... செச்... சே... அப்படியொன்றுமில்லை. பூபதி அவர்கள் பொறுமையுடன் செவிசாய்த்தருள வேண்டும். வன்னியர்கள் வழக்கமாகக் கப்பம் கொடுத்து வந்தது உண்மைதான். அதையெல்லாம் அப்படியே கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்கவில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியது தங்கள் சிநேகந்தான்.

பண். வன். : தேசாதிபதி அவர்களே! தாங்கள் என் மீது காட்டும் மதிப்பிற்கும், அன்பிற்கும் நன்றி. வன்னி இராச்சியத்தின் சிநேகம் தங்களுக்கு என்றென்றும் உண்டு.

அங். பீக்: நண்பர்கள் பரஸ்பரம் உதவி செய்வது சகசம். நாங்கள் ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் தாராளமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நாம் வேறு தாங்கள் வேறல்ல.

பண். வன். : இப்போதைக்கு எதுவுமே வேண்டியதில்லை.

அங். பீக்: எங்களுக்குத் தாங்கள் செய்யவேண்டிய உதவி ஒன்றுண்டு.

பண். வன். : கேளுங்கள்.

அங். பீக்: எமக்குத் தேவையான சூரயவேர் தங்களுடைய இராச்சியத்தில் மலிந்து கிடக்கிறது. தங்களுக்குச் சிரமமில்லையென்றால்.....

பண். வன். : எவ்வளவு வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள் தாராளமாகத் தருவேன்.

அங். பீக்: நன்றி. தங்கள் உதவிக்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறோமோ தெரியவில்லை.

பண். வன். : நண்பர்களாக இருப்பவர்கள் கைமாறு கரு தித்தான் உதவி புரியவேண்டுமென்பதில்லையே.

அங். பீக்: பூபதி... எமது அன்புப் பிணைப்பிற்கு அறிகுறியாக நாம் ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொள்வோம்.

பண். வன். : நண்பர்களுக்கு ஒப்பந்தம் தேவையில்லையே. அப்படித்தான் தாங்கள் விரும்பினால் எனக்கு எதுவித ஆட்சேபனையுமில்லை.

அங். பீக்: எங்களுக்குத் தேவையான சாயவேரும், யானைகளும் தாங்கள் தருவது; தங்களுடைய இராச்சியத்துக்குப் பாதுகாப்பாக எமது படைகள் வன்னிநாட்டு எல்லையிற் தங்களின் சேவையில் நிற்பது.

பண். வன். : (சிரித்து) எமது இராச்சியத்தை நாடே பாதுகாத்துக் கொள்வோம். தங்கள் நல்லெண்ணத்திற்கும், தாராள மனப்பான்மைக்கும் நன்றி. தங்கள் தேவைகளை உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்கிறேன் சரிதானே?

அங். பீக்: நன்றி. எமது சிநேகம் என்றென்றும் நிலைக்கவேண்டும் என்று நாம் இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம்.

பண். வன். : சரி, நான் சென்று வரட்டுமா?

அங். பீக்: போய் வாருங்கள். எமது அழைப்பிற்கிணங்கி இவ்விடம் வந்தமைக்கு எம் நன்றி.

க ர ட் சி 4

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை யைச் சேர்ந்த நந்தவனம்.

உயர்ந்த மரங்கள், பல நிற மலர்கள் பூத்துள்ள செடிகள் நிறைந்திருக்கின்றன.

இளவரசி நல்லநாச்சனும் அவளது தோழி மாரியும் நந்தவனத்தின் நடுவில் அமைந்துள்ள உயர்ந்த பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

திரை உயர்கிறது.

இளவரசி கையில் உள்ள ஏட்டைப் பார்த்தபடி ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள்.

மாரி: இளவரசி, ஏது ஏட்டைக் கையிலே வைத்துக் கொண்டு எங்கெல்லாமோ சிந்தனையை ஓடவிட்டிருக்கிறீர்களே?

நல்லநாச்சன்: அப்படியொன்றும் இல்லை யடி. படித்த பாடத்தை நினைவில் இருத்துகிறேன்.

மாரி: திருக்குறள்தானே தாங்கள் படிப்பது?

நல். நாச். : ஆமாம்.

மாரி: (கேலியாக)

“காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும் இந்நோய்”

என்ற குறளைத்தானே தாங்கள் நினைவிலிருத்துகிறீர்கள்.

நல். நாச். : மாரி, உனக்கு எதற்கெடுத்தாலும் கேளீ
தான்.

மாரி: இல்லை அம்மா, உங்கள் உபாத்தியாயர் புலவர்
மாத்திரமல்ல; சிறந்த அழகனும் கூட.

நல். நாச். : ஏனெடி, புலவர் அழகனாயிருக்கக்கூடாதா?

மாரி: இருக்கலாம் இளவன்னிச்சி, இருக்கலாம். அதோடு
இளைஞராகவும் இருக்கிறாரே அதுதான் ஆபத்து.

நல். நாச். : மாரி, ஏனெடி புதிர் போடுகின்றாய்! உன்
னுடைய நிகண்டின்படி புலவர் என்றால் முதியவராகத்
தான் இருக்கவேண்டுமா?

மாரி: இல்லையம்மா. புலவர் அழகராகவும், இளைஞராக
வும் இருந்தால் அறத்துப்பாலும், பொருட்பாலும்
சுவைக்காது என்று சொன்னேன். அவ்வளவுதான்.

நல். நாச். : சும்மா போடி. புலவர் பெருமான் எதைச்
சொல்லிக்கொடுத்தாலும் சுவையாகத்தானிருக்கிறது.

மாரி: புலவர் பெருமான் வருகிறார்; பாடத்தைக் கவன
மாகப் படியுங்கள். நான் வருகிறேன்.

(எழுந்து செல்கிறாள்)

(நல்லநாச்சன் ஏட்டைப் படிப்பதுபோற் பாவனை
செய்கிறாள்.)

புறியழகன்: இளவரசி, ஏட்டிலே அப்படியே மூழ்கினிட்
டர்கள் போலிருக்கிறது.

(நல்லநாச்சன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மௌனம்)

புறியழகன்: அதிகாரம் ஏழு; புதல்வரைப் பெறுதல்.....
தொடர்ந்து படியுங்கள்.

நல். நாச். : “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்”

புலியழ. : தான் பெற்றபொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழும்; தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந் தான் என்று அறிவுடையோர் கூறக்கேட்ட தாய். தாய் மகனை ஈன்றபொழுது அதிக மகிழ்ச்சியடைகின்றாள். அவனைச் ‘சான்றோன்’ என்று சாதாரண மக்கள் சொல்லும்போது அதனிலும் மகிழ்ச்சியடைகின்றாள். அதனையே அறிவுடையோர் சொல்லிவிட்டாற் தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேது?

நல். நாச். : ஐயமொன்றுளது.

புலியழ. : ஐயந்திரிபறக் கற்றல்வேண்டும்; ஐயமுளவேல் கடாவுக.

நல். நாச். : ‘சான்றோன் எனக் கண்ட தாய்’ என்று கூற மற் ‘கேட்ட தாய்’ என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறியதேன்?

புலியழ. : அருமையான வினா. பெண்ணியல்பாற் தானாக அறியாமையிற் ‘கேட்ட தாய்’ எனவுங் கூறினார்.

நல். நாச். : அப்படியானாற் பெண்ணுக்குத் தானாக அறியும் அறிவு இல்லையென்கிறீர்களா?

புலியழ. : அப்படி நான் கூறவில்லை. பரிமேலழகர் கூறுகின்றார். அதைத்தான் நான் கூறுகின்றேன்.

நல். நாச். : அதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீர்களா? திருவள்ளுவரின் கருத்தும் அதுவாகத்தானிருக்கும் என்று நீங்களும் கருதுகிறீர்களா?

புலியழ. : வள்ளுவனுக்குத் தெள்ளுரை வகுத்தோர் பதின்மர். அவ்வுரைகளுள் பரிமேலழகர் உரை சிறப்புடைத்து என வையகமே போற்றுகின்றது! அதை நான் எப்படிக் குறை கூறமுடியும்.

நல். நாச். : 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு'

என்ற குறளை மிகச் சுவை படக் கற்றுக் கொடுத்தீர்கள். இப்பொழுதோவென்றால் 'வையகம் முழுவதும் பரிமேலழகரைப் போற்றுகிறது. அதனால் அவர் கூறுவதை எப்படி மறுக்கமுடியும்' என்று திருப்பிக் கேட்கிறீர்கள். மெய்ப்பொருள் காணும் துணிபு தங்க ளிடம் இல்லையா?

புலியழ. : (மகிழ்ச்சி பொங்கச் சிரித்து) ஏது இளவரசி இவ்வளவு கோபம்? பெண்ணினத்திற் குறை கண்ட ஒரே குற்றத்திற்காகப் பரிமேலழகரை எடுத்தெறிந்து பேசுகின்றீர்கள். மெய்ப்பொருள் காணும் துணிவு இப்பொழுதே வந்துவிட்டது. சொல்லட்டுமா?

நல். நாச். : இப்பொழுதாவது மனம் வந்ததே! சொல்லுங்கள்.

புலியழ. : தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் காணும் அறிவும், திறனும் பெற்ற தாய்க்கு உண்டு. பெற்ற மகனைச் சான்றோன் என அறிந்திருந்தபோதிலும் அதனையே அறிவுடையோர் கூறக் கேட்கும்போது அதிக மகிழ்ச்சியடைகிறாள் தாய். ஓவியன் ஒருவனுக்குத் தன் திறமை நன்றாகத் தெரிந்திருந்த போதிலும் அதனையே பிறர் பாராட்டும்போது பிறக்கும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லையல்லவா? இதனைத்தான், 'கேட்ட தாய்' என வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

நல். நாச். : அருமையான கருத்து.

புலியழ. : ம... தங்களுக்குப் பிடித்ததைப் பிறர் வாயாற்
சொல்லவைத்து, அதனையே புகழ்ந்தேத்துவது பெண்
குலத்தின் பரம்பரைக் குணம்.

நல். நாச். : ஏமாந்தவர் ஆண்கள் என்று சொல்கிறீர்
கள்.

புலியழ. : குற்றம் ஏமாற்றுபவர்களைத்தான் சாரும்.

நல். நாச். : ஆண்களில் இந்தக் குணம் இல்லையா?

புலியழ. : சான்று?

நல். நாச். : 'பிரியேன், பிரியினும் தரியேன்' என்றெல்
லாம் உறுதி கூறிய தலைமகன் தலைமகளைத் தவிக்கவிட்டு
விட்டுச் சென்றதாகச் சங்கத் தமிழ் நூல்கள் சான்று
கின்றன.

புலியழ. : இளவரசி தாங்கள் என்னைத் தோற்கடித்து
விட்டீர்கள்.

நல். நாச். : இளவரசி என்று என்னை அழைக்காதீர்கள்.

புலியழ. : மன்னிக்கவும் இளவன்னிச்சி!

நல். நாச். : அப்படியும் அழைக்கவேண்டாம். வன்னிச்சி
என்றால் அரசி என்றுதான் பொருள்.

புலியழ. : எப்படித்தான் அழைக்கவேண்டுமென்கிறீர்
கள்?

நல். நாச். : என்து பெயரைச் சொல்லி அழைக்கலாமே.

புலியழ. : இளவரசியாரே, யானே ஏழைப் புலவன். தாங்களோ பாராளும் பண்டாரவன்னியனின் அருமைத் தங்கை. தங்கள் அந்தஸ்திற்கு யான் தங்களைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது, அரச குலத்தை அவ மதித்ததாகாதா?

நல். நாச். : சுவாமி, எங்கள் குலம், அந்தஸ்து அனைத்துமே தங்கள் அறிவுச் செல்வத்தின் முன் எம்மாதிரி? என்னைப் பெயர் சொல்லி அழையுங்கள்.

புலியழ. : நல்லநாச்சன்!

நல். நாச். : சுவாமி! (புலவர் புலியழகனின் தோளில் தலையைச் சரித்துவைக்கிறான்) தாங்கள் என்னைக் கைவிடமாட்டீர்களே?

புலியழ. : அன்பே! இளவரசிகளை வீர மன்னர்கள் திருமணம் செய்வதுதான் முறையானது. அதைத்தான் மகாராஜாவும் விரும்புவார்.

நல். நாச். : சுவாமி, மன்னர்க்குத் தன் தேசமல்லாற் சிறப்பில்லை; கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு.

புலியழ. : இந்தச் சிறப்பெல்லாம் ஏட்டளவிலேதான். இளவரசியின் காதலன் போரிலே புறமுதுகு காட்டாத வீரனாக இருத்தல்வேண்டும்.

நல். நாச். : தாங்களும் கோழையா?

புலியழ. : கோழையில்லாவிட்டாலும் வீரனல்லன். வாரும் வேலும் ஏன் கரங்கள் தொட்டறியா.

நல். நாச். : கூர்மையான தங்கள் அறிவிற்கு முன் வாரும் வேலும் எதிர் நிற்கமாட்டா,

புளியழ. : இளவரசி, சாதுரியமாகப் பேசுகின்றீர்கள்!
நன்றாகத்தானிருக்கிறது. நிறைவேறாத காதலில் ஈடு
படுவது முறையானதாகத் தெரியவில்லை.

நல். நாச். : மனம் ஒன்றிய இடத்தில்தான் காதல் பிறக்
கும்; எந்தவித ஏற்றத்தாழ்வும் அதனைச் சிதைத்து
விட முடியாது.

புளியழ. : அன்பே!

நல். நாச். : சுவாமி!

புளியழ. : உனது மோகனத் திருவுருவம் என்னை இழுக்
கின்றது. கனி பாடும் கண்கள், கொவ்வைச் செவ்வாய்,
கடைந்தெடுத்த சிலை போன்ற மேனி — அத்தனையும்
என்னைப் பித்தனாக்குகின்றன.

நல். நாச். : கண்ணாளா, தாங்கள் அருகிலிருக்கும்போது
என் இதயத்தில் இன்ப ஊற்றுத் தோன்றி அன்
பெனும் நதியாகப் பாய்கிறது.

(ஒளி மங்குதல்; திரையை ஆறுதலாக மூடுதல்)

புளியழ. : அன்பே, இனிமேற் சொர்க்கபோகங் கூடச்
சுவையற்றதாகிவிடும்.

நல். நாச். : தாங்களே எனக்குப் பூலோக சொர்க்கம்.

புளியழ. : கண்ணே! காதல் வானிலே பறந்து திரியும்
சிட்டுக் குருவிகள் நாங்கள்.

நல். நாச். : சுவாமி தாங்கள் என் காதல் தெய்வம்.

திரை

காட்சி 5

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை.

கை. வன். : அண்ணா, ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலிருக்கும்வரை தொல்லையில்லாமல் இருந்தது. ஆங்கிலேயரோ மண்ணை பிடித்தவர்கள். எமக்குத் தொல்லை கொடுக்கவே முனைவார்கள்.

பண். வன். : எமது வன்னிராச்சியத்தை நாம் ஆள்கின்றோம். அந்நியராகிய ஆங்கிலேயர் எம்மை என்ன செய்துவிடமுடியும்.

பெரி. மெயினார்: எமது நாட்டைப் பிடிக்க முனையலாந்தானே.

கை. வன். : கொம்பனியாரின் ஆட்சி நடைபெறும்போது அவர்கள் வருமானத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் தேசாதிபதி நோத் வந்த பின்னர் நாட்டைப் பிடிக்கவே முயல்கிறார்.

பெரி. மெயினார்: கண்டிமீது படையெடுக்க ஆயத்தம் செய்கிறாராம் ஆங்கிலத் தேசாதிபதி நோத்.

பண். வன். : போர்த்துக்கேயரும் ஆங்கிலேயரும் சாதிக்க முடியாததை நோத் சாதிக்கவா பார்க்கிறார்?

கை. வன். : அண்ணா, வெள்ளம் வருமுன்னர் அணைகோல வேண்டும்.

பண். வன். ஆங்கிலேயரின் பேராசையை முனையிலே கிள்ளியெறியவேண்டும்.

கை. வன். : அண்ணா, எனக்கொரு யோசனை தோன்றுகின்றது.

பண். வன். : சொல் தம்பி!

கை. வன். : வெள்ளைப் படையினருக் கெதிராகக் கண்டி யரசனுக்குப் படையுதவி புரியவேண்டும்.

பெரி. மெயினர்: ஆம் அண்ணா. எமது படைப்பலத்தை வெள்ளையருக்குக் காட்ட தகுந்த சந்தர்ப்பம்.

பண். வன். : சரியான யோசனை! தேசாதிபதி நோத்தின் எண்ணம் நிறைவேறாமற் செய்துவிடவேண்டும்.

(காக்கைவன்னியனின் அதிகாரி வருகிறான்)

அதிகாரி: வணக்கம் மகாராஜா!

பண். வன். : என்ன அதிகாரி, என்ன விசேடம்?

அதிகாரி: காக்கை வன்னிய மகாராஜா தங்கள் இராச்சியத்துடன் தொடர்புகொள்ள விரும்புகின்றார். தங்களின் வீரம், தீரம், குணம் - அத்தனையுமே அவருக்கு நன்றாகப் பிடித்திருக்கின்றன. தங்களைப்பற்றிப் புகழாத நாளில்லை. இந்த இரண்டு இராச்சியங்களும் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்வதற்கு எனக்கொரு யோசனை தோன்றுகின்றது.

பண். வன். : (புன்முறுவலுடன்) என்ன அதிகாரி பலமான பீடிகை போடுகின்றாய். விஷயத்தைச் சொல்.

அதிகாரி: மகாராஜா, தங்களுடைய அந்தஸ்திற்கு நான் தங்களோடு சமதையாகப் பேச வந்துவிட்டேன் என்று கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள். ஏதோ என் மனதில் தோன்றியதைச் சொல்கிறேன்.

பண். வன். : சரி சொல் பார்க்கலாம்.

அதிகாரி: தங்களுடைய அருமைத் தங்கை இளவன்னிச்சியைக் காக்கைவன்னிய இராஜாவிற்குத் திருமணஞ் செய்துவைத்தால் நன்றாயிருக்கும்.

பண். வன். : அதிகாரி, எனக்கிருப்ப தெ ல் ல ர ம் ஒரே தங்கைதான். அவளுடைய விருப்பப்படிதான் நான் எதையுஞ் செய்யமுடியும். திருமணம் என்பது ஆயிரங் காலத்துப் பயிர்.

அதிகாரி: என்ன மகாராஜா இப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்கள். தங்கள் சொல்லை இளவன்னிச்சியார் தட்டவா போகிறார்? நாங்கள் நல்லதைத்தானே செய்வீர்கள்?

பண். வன். : அதிகாரி, திருமணஞ் செய்வது நானல்லவே. தங்கையின் விருப்பப்படி நடப்பதுதான் நல்லது. யோசித்து முடிவைத் தெரிவிக்கிறேன்.

அதிகாரி: சுமுகமான முடிவாக இருக்கட்டும் மகாராஜா.

(ஒளி மங்குதல்)

திரை

காட்சி 6

கொழும்பிலுள்ள ஆங்கிலேயக் கோட்டையில் தேசாதிபதி நோத்தின் சபை மண்டபம், மண்டபத்தின் பின் புறச் சுவரில் 'யூனியன் ஜாக்' கட்டப்பட்டுள்ளது. தேசாதிபதி உத்தியோக உடையில் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். சிறிது தூரத்தில் தளபதி வொன்றிபேக் கையிற் செய்திச் சுருளுடன் நிற்கிறார்.

பக்கத்திலுள்ள இலங்கைப் படத்திற் சில பகுதிகளை 'வாக்கிங் ஸ்டிக்'கிறோர் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுதல்.

நோத்: இலங்கையிலே கோட்டை இராச்சியமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் எமது கைக்கு வந்துவிட்டன. கண்டி இராச்சியத்தையும் பிடித்துவிட்டால் எமக்கு எதுவித இடர்ப்பாடும் இருக்காது. கண்டியைப் பிடிக்க ஏற்கனவே ஒரு படை அனுப்பியிருக்கிறேன். இன்று முடிவு தெரியும்.

டிறிபேக்: தேசாதிபதி அவர்களே! கண்டியை நாங்கள் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமாகத் தோன்றவில்லை. கண்டியரசனுக்குப் பண்டாரவன்னியன் படைத்துணையனுப்பியிருக்கிறான்.

நோத்: என்ன! எமது யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கீழுள்ள வன்னி அரசன்தானே பண்டாரவன்னியன்? அவன் எங்களுக்கெதிராகப் படையனுப்பியிருக்கின்றானா?

டிறிபேக்: ஆம் பிரபு. அந்தப் பண்டாரவன்னியன்தான் படை அனுப்பியிருக்கிறான்.

நோத்: ஒரு சிற்றரசனின் படைக்கு நாம் பயந்து நடுங்க வேண்டுமா?

டிறிபேக்: பண்டாரவன்னியனைச் சிற்றரசன் என்னை அசட்டை செய்யமுடியாது. ஈழத்தின் வடபகுதியில் மிகப் பரந்த பிரதேசமாக மிளிர்வது வன்னிநாடு. அதன் அரசனாகத் திகழ்பவன் பண்டாரவன்னியன்.

வன்னிநாடு பெயரளவில் எமக்குக் கிழுள்ளதே தவிர நடைமுறையில் பண்டாரவன்னியனே ஆள்கிறான்.

நோத்: அப்படியானால் பண்டாரவன்னியன் கப்பல் செலுத்துவதில்லையா?

டிறிபேக்: அப்படி அவன் பரம்பரையிலேயே இல்லையாம்.

நோத்: கப்டன்! உங்களுக்கு வெட்கமில்லை? கறுத்தப் பயல் ஒருவன் கப்பங்கட்டமாட்டானாம்; ஆங்கில இராச்சியத்திற்கே அவமானம் கப்டன்!

டிறிபேக்: Your Honour.

நோத்: முல்லைத்தீவிலே கோட்டை ஒன்றைக் கட்ட ஏற்பாடு செய். ஆயுதங்களையும், பிரங்கிகளையும் நிறைத்து வை. ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறட்டும். பண்டாரவன்னியனையும், கண்டியரசனையும் எமது காலடியில் விழச் செய்யலாம்? You Understand?

டிறிபேக்: அப்படியே செய்கிறேன் பிரபு.

(தூதுவன் வருகிறான்)

தூதுவன்: தேசாதிபதி அவர்களே! கண்டியிலே நமது படை படுதோல்வி அடைந்துவிட்டது.

நோத்: என்ன? படுதோல்வியா?

டிறிபேக்: பிரபு, இன்னும் நாங்கள் பலப் பரிட்சை செய்வதாற் பயனில்லை. முதலில் நாங்கள் பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடிக்கவேண்டும்.

நோத்: அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?

டிறிபேக்: படை பலத்தால் பயனில்லையாயின் மூளைப் பலத்தையும் பிரயோகிக்கவேண்டும்.

நோத்: எங்கே உனது திட்டத்தைச் சொல் பார்க்கலாம்.

டிறிபேக்: வன்னி அரசர்களுக்கு மத்தியிலே பகையை வளர்த்துவிடவேண்டும். சூழ்ச்சியாலே பிரித்துவிட்டு நீதிபதிகளாக நாம் போவோம்.

நோத்: சபாஷ் கப்டன்! எப்படி இத் திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம் என்று சொல்.

டிறிபேக்: பிரபு! இப்பொழுது காக்கைவன்னியன் பண்டாரவன்னியனைப் பகைத்திருக்கிறான். இந்தப் பகையை வளர்த்து நமது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம்.

நோத்: அவனும் வன்னியன்தானே எமது எண்ணத்திற்கு இசைவானா?

டிறிபேக்: இணங்கச் செய்வதில்தான் எமது கெட்டித்தனம் தங்கியிருக்கிறது. காக்கைவன்னியனுக்கு ஆசையூட்டி வன்னி நாடு முழுவதும் அவனுக்குச் சொந்தம் என எப்படியும் அவனை நம்பச் செய்யவேண்டும்.

நோத்: கப்டன், நீ யுத்த வீரன் மாத்திரமல்ல, மதிநுட்பம் வாய்ந்த மந்திரியுங்கூட.

டிறிபேக்: என்னை அதிகமாகப் புகழாதீர்கள். இத்தனைக்கும் நான் அருகதையற்றவன். ஏதோ பெரிய பிரித்தானிய மன்னரின் பிரஜை என்ற முறையில் மன்னருக்குச் செய்யவேண்டிய ஒரு தொண்டாக இதைக் கருதுகின்றேன். காக்கை வன்னியன் இப்பொழுது வருவான்.

(காக்கை வன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : வணக்கம் தேசாதிபதி அவர்களே!

நோத்: வணக்கம் காக்கைவன்னியரே! தங்களைப்பற்றித் தான் இப்பொழுது பேசிக்கொண்டிருந்தோம். தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். தங்களின் சிநேகத்தை வேண்டி நிற்கிறோம்.

காக். வன். : ஆங்கிலப் பேரரசின் பிரதிநிதியாகிய தங்களின் சிநேகம் எனக்குக் கிடைப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் பிரபு. என்னால் ஆகவேண்டியது யாது முண்டோ?

நோத்: என்ன இப்படிக்கேட்டுவிட்டீர்கள்? தங்களின் உதவியில்லாமல் நாங்கள் எப்படி இங்கு வாழ முடியும்?

புறிபேக்: காக்கைவன்னிய பூபதியே! ஈழத்தின் வட பகுதியில் மிகப் பரந்த பிரதேசமாக மிளிர்வது தங்கள் வன்னி நாடு. இரண்டாயிரம் சதுரமைல் பரப்புள்ள வன்னி நாட்டில் சந்திரவன்னியன் பரம்பரையில் வந்தவர் தாங்கள்.

காக். வன். : ஆமாம்... ஆமாம் பிரபு.

புறிபேக்: சந்திரவன்னியனின் நேரடியான வாரிசு என்ற முறையில் வன்னிநாடு முழுவதும் தங்களுக்குச் சொந்தம்.

காக். வன். : அப்படியா!.....ஆமா... ஆமா... மறந்துவிட்டேன்.

புறிபேக்: சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை காரணமாக இந்தப் பரந்த பிரதேசத்தில் மிகச் சிறிய பகுதியையே தாங்கள் ஆளுகின்றீர்கள்.

காக். வன். : ஆமாம். பண்டாரவன்னியன் எனக்குச் சொந்தமான பிரதேசத்தில் பெரும்பகுதியை ஆள்கின்றான்.

டிறிபேக்: பார்த்தீர்களா! வன்னிநாட்டிற்கு உரிமையில்லாத பண்டாரவன்னியன் தங்களுக்குச் சொந்தமான பிரதேசத்திற் பெரும்பகுதியை ஆள்கின்றான்.

காக். வன்: . ஆமாம்... ஆமாம்.

டிறிபேக்: தங்கள் உரிமையை நிலை நாட்டி வன்னிநாடு முழுவதற்கும் தாங்கள் அரசனாகவேண்டும்.

காக். வன். : ஆம். அதற்குத் தங்களின் உதவி தேவை.

டிறிபேக்: காக்கைவன்னிய பூபதி, இந்தச் சிறிய உதவியை நாங்கள் செய்யாதுவிட்டால் எமது சிநேகிதத்தாற் பயனென்ன? தாங்கள் 'ஆம்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள். எங்கள் படை முழுவதும் தங்கள் சேவையில் நிற்கும்.

காக். வன். : தங்களின் மாபெரும் உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்?

டிறிபேக்: நண்பர்கள் பரஸ்பரம் உதவி செய்வது சகசந்தானே! இதையெல்லாம் பெரிதுபடுத்திக் கூறவேண்டாம்.

காக். வன். : நன்றி. இனி நடக்கவேண்டியதைக் கவனிப்போம்.

நோத்: காக்கைவன்னியா, உன்னுடைய புத்திசாதுரியத்திலேதான் எல்லாந் தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் உதவி எப்போதுமே உன்பக்கந்தான்.

காக். வன். : நன்றி, வருகிறேன்.

(காக்கைவன்னியன் போகிறான்)

நோத்: கப்டன் டிறிபேக், பண்டாரவன்னியனுக்கு ஓலை யனுப்பி அவனைத் தர்பாருக்கு வரவழைக்கலாமென எண்ணுகிறேன்.

டிறிபேக்: நல்ல யோசனை பிரபு. எமது எண்ணத்தை நயமாகவும், பயமாகவும் சொல்லிப்பார்க்கலாம்.

நோத்: அவன் எமக்குக் கீழ் கப்பஞ் செலுத்தி ஆள மறுத் தால் யுத்தம் எனப் பயமுறுத்தலாம்.

டிறிபேக்: ஆம் பிரபு, முடிந்தவரையில் முயன்று பார்ப் போம். தாங்கள் கூறியபடி முல்லைத்தீவிலே கோட்டையொன்றைக் கட்டி முடித்தபின்னர்தான் பண்டாரவன்னியனை அழைக்கவேண்டும்.

நோத்: அதற்கான ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறட் டும்.

டிறிபேக்: உத்தரவு பிரபு. முல்லைத்தீவிலே கோட்டை யொன்றைக் கட்டிப் பிரங்கிகளை நிறைத்துவைக்கி றேன். பண்டாரவன்னியனைப் பயந்து நடுங்கிச் சர ணடையச் செய்வோம்.

திரை

காட்சி 7

காக்கைவன்னியனது அரண்மனைப் பூங்கா:

பலவிதமான மலர்ச் செடிகள். முல்லைச்செடியருகில் அமைக்கப்பட்ட செயற்கை ஆசனம் ஒன்றிற் காக்கை வன்னியன் அமர்ந்தபடி சிந்திக்கிறான்.

காக்கைவன்னியன்: (தனக்குள்) நல்லநாச்சன்..... என்ன அழகான பெயர். வார்த்தெடுத்த சொர்ண விக்கிரகம் அவள். மேகக் கூந்தல்; மின்னல் இடை; மாம்பழக் கன்னம்; கவிபாடும் கண்கள்; அரிசிப் பல்வரிசை; குமிழ் மூக்கு; கொவ்வை அதரம்; அவள் ஒரு அழகான பூஞ்சோலை. அவளை மட்டும் அடைந்துவிட்டால்.....

இதில் என்ன சந்தேகம்? எனக்கென்ன அழகில் லையா? அந்தஸ்தில்லையா? எந்தப் பெண்தான் என்னைத் திருமணஞ் செய்யச் சம்மதிக்கமாட்டாள். நல்ல நாச்சன் எனது இதயராணி... நான்? வன்னிநாடு முழுவதற்கும் ஏகச் சக்கரவர்த்தி... வெள்ளையருடன் சேர்ந்தாலும் முழு இராச்சியத்தையும் பெறலாம். ஆனால் இதயத்தைப் பறித்த எழிலரசியைப் பெறலாமா?

(தனது மார்பிற் தட்டி உரத்து) அடே காக்கை வன்னியா! நீதான் இந்தவன்னிநாட்டின் ஏகச் சக்கரவர்த்தி.

(அதிகாரி வருகிறான்)

அதிகாரி: மகாராஜா, எங்கேயெல்லாம் உங்களைத் தேடுவது?

காக்கை வன். : போன விஷயம் காயா? பழமா?

அதிகாரி: இரண்டுமில்லை.

காக். வன்.: என்ன அதிகாரி, நடந்ததைச் சொல் சீக் கிரம். நல்லநாச்சன் என்ற அழகுச் சிலை என்னைத் திருமணஞ் செய்ய மறுத்துவிட்டாளா?

அதிகாரி: அவசரப்படக்கூடாது. பண்டாரவன்னிய னிடம் நாசக்காக விஷயத்தை வெளியிட்டேன்.

காக். வன்.: என்ன சொன்னார்?

அதிகாரி: விருப்பம் இல்லாமலில்லை. தங்கையைக் கேட்டுத் தான் பதில் கூறுவாராம்.

காக். வன்.: தங்கை என்ன சீமையிலா இருக்கிறாள்? உடனே முடிவைக் கேட்டுத் தெரிவித்திருக்கலாம் தானே!

அதிகாரி: மகாராஜா, இது திருமண விஷயம்; சட்புட் டென்று பேசி முடிக்கமுடியாது. அப்படிச் செய்வதும் முறையில்லை. ஆறாமர ஆலோசித்துத்தானே முடிவு கூறவேண்டும். சமூகமான பதில் கிடைக்குமென்றே நம்புகின்றேன்.

காக். வன்.: அதிகாரி, என்னுடைய நிலை உனக்குத் தெரியும். உண்ணும் உணவு, பருகும் பால், தின்னும் வெற்றிலை-அனைத்திலும் அவளே தான்... அவளில் லாமல் அரைக் கணமும் என்னால் உயிர் வாழ முடியாது.

அதிகாரி: அப்படியென்றால் நான் ஒன்று கூறுகின்றேன் செய்கிறீர்களா?

காக். வன்.: ஒன்றல்ல, ஒன்பதினாயிரம் சொல்; ஒரு நொடியில் செய்கிறேன். நந்திக் கடலைத் தூர்த்து நந்தவனமாக்கவேண்டுமா? மலைபீக் குடைந்து மடு வாக்கி அதில் ஓடும் விடவேண்டுமா?

அதிகாரி: இப்போதைக்கு இவையொன்றும் வேண்டாம்; பண்டாரவன்னியன் அரண்மனைப் பூங்காவிற்சூப் போகவேண்டும். மல்லிகைச் செடியருகில் முல்லைக் கொடிபோன்ற நல்லநாச்சனைக் காணலாம். முதலில் ஏதிலார்போலப் பொது நோக்கு... பிறகு காதல்...

காக். வன். : நல்ல உபாயந்தான்... ஆனால், கொஞ்சம் பயமாகவிருக்கிறது அனுமதியில்லாமல் அயலவர் பூங்காவில் நுழைவதற்கு...

அதிகாரி: அஞ்சா நெஞ்சம் வேண்டும். மாணைத் துரத்தி வந்ததாக அல்லது யானையைத் தேடி வந்ததாக ஒரு சாட்டுக் கூற முடியாதா?

காக். வன். : எதுக்கும் நீயும் எனக்குத் துணையாக வர வேண்டும்.

அதிகாரி: வருவேன், ஆனால், நந்தவனத்திற்கு வெளியே தான் நிற்பேன். மிகுதி உங்கள் பொறுப்பு. அவள் உள்ளத்தை மட்டும் கவர்ந்துவிட்டால், வன்னி இராச்சியம் முழுவதற்கும் தாங்களே ஏகச்சக்கரவர்த்தி.

காக். வன். : சரியான திட்டம்..... இதன்படியே செய்வேன்.

திரை

காட்சி 8

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனையைச் சார்ந்த நந்த வனம். இளவரசி நல்லநாச்சன் ஒரு கிளியை வைத்துக் கொண்டு அதற்குப் பேச்சுப் பழக்குகிறாள். அவள் புலியழகன் என்று சொல்லக் கிளி அதைச் சொல்கிறது. பண்டாரவன்னியன் வருவதைக் கண்டவுடன் கிளியின் வாயைப் பொத்துகிறாள்.

பண். வன். : தங்காய்! உன்னிடம் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும்.

நல். நாச். : என்ன அண்ணா, அப்படி ஒரு நாளும் இல்லாத இரகசியம் இன்றைக்கு.

பண். வன். : தங்காய், உனக்கு வயது வந்துவிட்டது. உனது திருமணத்தைக் கண்ணூரக் காணவேண்டுமென்று அம்மாவும் நானும் ஆசைப்படுகின்றோம்.

பெருவன்னிச்சி: ஆம் மகளே, அண்ணா சொல்வதுபோல எங்கள் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய நீ உதவவேண்டும்.

நல். நாச். : அண்ணா, அம்மா, இதற்கேன் இவ்வளவு அவசரம்?

பெருவன். : பருவத்தே பயிர் செய்யவேண்டும். அதற்காகத்தான் நாங்கள் அவசரப்படுகின்றோம்.

பண். வன். : மறுக்காதே தங்காய்! எனது ஆசைக் கனவுகள் இரண்டு. ஒன்று வன்னி நாட்டின் சுதந்திரம்.....

நல். நாச். : மற்றது?

பண். வன். : அருமைத் தங்கையின் நல்வாழ்வு! இவையிரண்டையும் நான் கண்ணூரக் காணவேண்டும்.

பெருவன். : எனது ஆசையும் அதுதான் மகளே. அண்ணனின் சொல்லைத் தட்டாதே!

நல். நாச். : ஏன் இப்படியெல்லாம் கூறுகின்றீர்கள். நான் இப்பொழுது நல்லாக வாழவில்லையா?

பெருவன். : இல்லையென்று சொல்லவில்லை. உன் அப்பா இருந்து உன் நல்வாழ்க்கையைக் காணக் கொடுத்து வைக்காமற் போய்விட்டார். உனது அண்ணன் தந்தையைப்போலவே உன்னைக் காப்பாற்றினான்.

பண். வன். : நீ குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்வதைக் காணவேண்டுமென்று நானும் அம்மாவும் ஆசைப்படுகின்றோம். நீயே மனதுக்குகந்த மணுளனைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். உன் மனதில் யாரையாவது நினைத்து வைத்திருந்தால் சொல்.

பெருவன். : ஆம் மகளே, நாம் விரும்புவதெல்லாம் உனது நல்வாழ்வைத்தான்.

நல். நாச். : (ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்க) அண்ணா, சிறுவயது தொடக்கம் எனக்குத் தந்தைபோல் ஆதரவு காட்டினீர்கள்.

பண். வன். : சொல் தங்காய்.

நல். நாச். : நான் ஒருவரை மனதார நேசிக்கிறேன். சொன்னால் கோபிக்கமாட்டீர்களே?

பண். வன். : சொல் தங்காய் நான் ஏன் கோபிக்க வேண்டும்?

நல். நாச். : அண்ணா!

பண். வன். : தயங்காதே சொல்.

நல். நாச். : எனக்குத் தமிழ் கற்றுக்கொடுத்தாரே புலவர் அவரை நான் மனதார.....

பண். வன். : என்ன? அந்த ஏழைப் புலவனையா? பாராள் வோன் தங்கை வாள் பிடிக்கத் தெரியாதவனையா காதலிப்பது? முடியாது! இதற்கு நான் சம்மதிக்கவே முடியாது. எமது குலம், அந்தஸ்து அத்தனையும் விட்டுச் சாதாரண புலவனையா காதலிக்கிறாய்? வெட்கம்! அரசபரம்பரைக்கே அவமானம்! (வானை உருவி) எங்கே அவன்?

நல். நாச். : (பண்டாரவன்னியனின் கையைப் பிடித்து) அண்ணா அவரையொன்றுச் செய்யாதீர்கள். அவர் குற்றமற்றவர். இதோ குற்றவாளி உங்கள் முன்னிலையில் நிற்கிறான். இவனை உங்கள் வாளுக்கு இரையாக்குங்கள்.

பெருவன் : வேண்டாம் மகளே, அண்ணனின் விருப்பத்திற்கு எதிராக நடவாதே!

பண். வன். : (வானைத் தரையிற் போட்டுக் கண்ணீர் வடித்து) தங்காய், என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? உன்னை மன்றாடிக் கேட்கிறேன். குலத்துக் கீனமான செயலைச் செய்யாதே!

பெருவன் : அண்ணனின் மனதைப் புண்படுத்தாதே. அரசகுலத்துப் பெண் ஓர் இளவரசனைத் திருமணம் செய்வதுதான் முறையானது.

நல். நாச். : அம்மா குலத்திற்கேமான எதையும் நான் செய்யவில்லை. அவரைப் பார்க்கும் போது அவர் முகத்தில் மன்னனுக்குரிய தேஜஸ் தென்படுகிறது. ஏழைப் புலவனென்று ஏளனஞ்செய்யாதீர்கள்.

பன். வன். : மன்னர்க்குரிய தேஜஸ் இருந்தாற் போதுமா? உண்மையில் அவன் பாடம் சொல்லித் தரும் புலவன் தானே? வன்னி நாட்டு இளவரசி வீரமன்னன் ஒருவனை அல்லவா மணஞ்செய்ய வேண்டும்!

நல். நாச். : அண்ணா, அம்மா, உங்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் அவரைத் திருமணஞ் செய்யவில்லை. நான் என்றும் கன்னியாகவே இருப்பேன்.

பன். வன். : கன்னியாகவா? தங்காய் உனது முடிவை மாற்றவேமாட்டாயா?

நல். நாச். : பொறுத்தருளவேண்டும் அண்ணா. கற்புள்ள பெண் தன் இதயத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இடமளிக்க முடியும்.

பெருவன் : பிடிவாதம் வேண்டாம் மகளே. திரச் சிந்தித்து நல்ல முடிவுக்கு வா.

பன். வன். : இப்பொழுது நீயிருக்கும் நிலையில் நான் எதையும் வற்புறுத்தவில்லை. உனது முடிவை நன்கு ஆலோசித்தபின் கூறு.

(பண்டாரவன்னியனும் பெருவன்னிச்சியும் போகின்றனர். நல்லநாச்சன் சோகமே. ஷடிவெடுத்தவளாய்க் காணப்படுகின்றாள். பின்னணியிற் சோக இசை)

(புலவர் புவியழகன் வருகிறார்)

புனியழ : இளவரசி, இங்கு நடைபெற்ற அத்தனையும் செவியுற்றேன். முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப் படுவது கூடாது என்றேன்; தாங்கள் கேட்கவில்லை. பாராள்வோன் தங்கை பேரறியாப் புலவனைக் காதலிப்பது தவறு என்றேன்; அதையும் தாங்கள் கேட்கவில்லை.

நல். நாச். : அத்தான்!

புனியழ : என்னை அத்தான் என்று அழையாதீர்கள். தமயனார் விருப்பப்படி ஒரு இளவரசரைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளுங்கள்.

நல். நாச். : நிறுத்துங்கள்! பெண்ணின் இதயத்தை நினைத்த பக்கமெல்லாம் திருப்பி விடலாம் என்று நினைக்காதீர்கள். எனது இதயத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இடமுண்டு.

புனியழ. : இது ஏட்டுப் படிப்பு இளவரசி. இதற்கும் வாழ்க்கைக்கும் எதுவித தொடர்புமில்லை.

நல். நாச். : இதைத்தானே இத்தனை நாளும் சொல்லிக் கொடுத்தீர்கள் அத்தான். அறியாமையினாலே தங்கள் மீது ஆசையை வளர்த்ததற்காக என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஒன்று மாத்திரம் கூறுகின்றேன்; தமயனார் எதிர்க்கலாம். ஆனால் தங்கள் உருவத்தை என் மனத் திரையிலிருந்து அகற்றவே முடியாது. திருமணத்திற்கு தடை விதிக்கலாமேயன்றி இதயத்தைக் கவர்ந்தவரை மனதில் வைத்துப் பூசிக்க எத் தடையும் விதிக்க முடியாது.

புனியழ. : வீணாகத் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க வேண்டாம். இப்பொழுது ஒன்றுங் கெட்டுப்போகவில்லை. தங்கள் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்.

நல். நாச். : முடிவை மாற்றுவது முடியாத காரியம். தாங்கள் அதற்காக வருத்தப்படவேண்டாம்.

புவியழ. : இளவரசி, நான் எப்படி வருத்தப்படாமலிருக்க முடியும்? எனது வருகையால், தங்கள் வாழ்வு பாழடைந்ததென்றால் அந்தப் பழி என்னைத்தானே சாரும்.

நல். நாச். : அப்படியொன்றும் வராது; தாங்கள் சுகமாக வாழலாம். வன்னி மண்ணின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். உலகுள்ளளவும் எமது காதல் நிலைத்திருக்கும்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : ஹக்.....ஹக்.....ஹா... வன்னிநாட்டு இளவரசி வழிப்போக்கனுடன் காதல்! விந்தையிலும் விந்தை தான்! வாளெடுக்கத் தெரியாதவன் வன்னிச்சியைக் காதலிக்கிறான். வையகம் உள்ளளவும் அவர்கள் காதல் நிலைத்திருக்குமாம். (புவியழகனைப் பார்த்து) போரினைப் பாடிய புறநானூறு உனக்கு மனப்பாடமாக இருப்பதால் புவியாளர்வோன் தங்கை உனது உடமையாகிவிடமாட்டான். வீரமிருந்தால், நெஞ்சிலே துணிவும் தோளிலே வலுவுமிருந்தால் என்னுடன் போர் செய்ய வா.

(வாளை உருவுகின்றான்)

புவியழ : காக்கைவன்னியா, வான் பிடித்தவன் எல்லாம் வன்னியன் ஆகிவிடமாட்டான். (காக்கைவன்னியனின் கையிலே தட்ட வான் விழுந்துவிடுகின்றது. தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த வாளை எடுத்து) இப்பொழுது காட்டு உன் வீரத்தை.

(காக்கைவன்னியன் கீழே விழுந்த வாளைக் குனிந்து எடுக்கிறான். சண்டை நடைபெறுகிறது)

புவியழ : இப்பொழுது தெரிகிறதா? வழிப்போக்களைப் பற்றி?

காக். வன். : அற்பபதரே! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்.

(சண்டை நடைபெறுகிறது. பண்டாரவன்னியன் மறைந்திருந்து அவதானிக்கிறான்.)

பண். வன். : (முன்வந்து தனக்குள்) புலவர் புவியழகன்! உண்மையில் இவன் ஒரு அரசகுமாரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சாதாரண புலவன் இப்படிச் சண்டை செய்ய முடியாது.

(சண்டையில் காக்கைவன்னியன் வீழ்ந்துவிடுகின்றான். சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது புலவர் வேஷம் கலை அரசு உடை தெரிகிறது.)

பண். வன். : (கிட்டச் சென்று) யார் தாங்கள்? ஏன் இந்த வேஷம்?

புவியழ : நான் நுவரவன்னியனின் மகன் குமாரசிங்கவன்னியன்.

பண். வன். : (அவனைக் கட்டித்தழுவி) அப்படியா? இது வரை எமக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டது. விழா விலே உன்னை முதன் முதல் சந்தித்தபோது நீ ஓர் அரசகுமாரனாயிருப்பாயோ என்றுதான் சந்தேகித்தோம். நானும் உனது தந்தையும் பாலிய நண்பர்கள். உன்னைப்பற்றியெல்லாம் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மிக்க மகிழ்ச்சி! தங்காய், இங்கே வா அம்மா.

நல். நாச். : (நாணத்துடன்) என்னண்ணா?

பண். வன். : யாரென்று தெரியுமுன்பே உங்கள் இதயங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டன. இது தான் தெய்வீகக்காதல். இனி எனக்கு எதுவித ஆட்சேபனையுமில்லை. (இருவரின் கைகளையும் பிடித்து ஒன்றாகச் சேர்க்கின்றான்) வாருங்கள்; உங்கள் திருமணத்தைச் சிறப்புடன் நிறைவேற்றி வைப்பேன்.

(மூவரும் போகின்றனர். காக்கைவன்னியன் மிகவும் வருத்தத்துடன் எழுகின்றான்.)

காக். வன். : (முனகிக்கொண்டு) புலவனாயிருக்கின்றானே என்று விரட்டிப் பார்த்தேன். அவன் புலிபோலப் பாய்ந்து என்னை வீழ்த்திவிட்டான். இவையெல்லாம் பண்டாரவன்னியனின் சூழ்ச்சி தான். (நெடுமூச்சுவிட்டு) எனது எண்ணம் மண்ணாகிவிட்டது. காதல் நிறைவேறவில்லை. இனி... வெள்ளையர் பக்கம் சேர்ந்து பண்டாரவன்னியனைத் தொலைக்கவேண்டும். (உரத்து) பண்டாரவன்னியா! உனது வாழ்வு அஸ்தமிக்கப்போகிறதடா. இன்றே போகிறேன் வெள்ளையரிடம். ஹக்...ஹக்...ஹா! காக்கைவன்னியா, நீ தான் இந்த நாட்டின் ஏகச்சக்கரவர்த்தி. ஹக்...ஹா...ஹா.

திரை

காட்சி 9

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. பண்டாரவன்னியன், கைலாயவன்னியன், பெரியமெயினார் என்போர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

பெரி, மெயி. : அண்ணா, ஆங்கிலத் தூதுவன் ஒருவன் வருகிறான்.

தூதுவன் : மகாராஜா, தளபதி யுவெல் ஓலை தந்திருக்கிறார்.

பண், வன். : தம்பி, கைலாயவன்னியா! ஓலையை வாங்கி வாசி.

கை, வன். : (ஓலையை வாங்கி) மதிப்பிற்குரிய பண்டாரவன்னியனுக்கு, மாட்சிமை தங்கிய தேசாதிபதி நோத்தின் தளபதி வரையும் நிருபம்: இலங்கையிலிருந்த டச்சப் பிரதேசங்கள் பிரித்தானிய ஆட்சிக்குட்பட்ட நாள் தொடக்கம் வன்னி இராச்சியமும் எமது ஆங்கிலப் பேரரசின் கீழ் வந்ததைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். வன்னியரின் பரம்பரை வழக்கப்படியாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தர்பாருக்கு வரக்கடமைப்பட்டுள்ளீர்கள். வழக்கம்போல வன்னியருக்குரிய சகல வரிசை வாத்தியங்களுடனும் வரவேற்கப்படுவீர்கள்.

பண், வன். : (ஓலையைப் பறித்து) தர்பார்... அதற்கு நான் போகவேண்டும்? பிழைக்க வந்த வெள்ளையருக்கு இவ்வளவு அதிகாரம்!

கை, வன். : அண்ணா, அவசரப்படுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. தகுந்த மரியாதையின் அழைக்கப்படும் பட்

சத்தில் தர்பாருக்குப் போவதில் எதுவித தவறு
மில்லை.

பண். வன். : தூதரே! நீர் போகலாம். பதில் அறிவிக்கப்
படும் என உமது தளபதிக்குக் கூறும்.

(தூதுவன் போகிறான்)

பெரி. மெயி. : அண்ணா, தர்பாருக்குப் போவது தான் நல்
லது. பிரித்தானியப் பேரரசை நாம் ஏன் வீணிற்
பகைக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு உலகத்தில் எல்லாப்
பாகங்களிலும் இராச்சியம் உண்டு.

கை. வன். : அவர்களிடம் பயிற்றப்பட்ட நல்ல படை
யுண்டு. நவீன போர்க்கருவிகள் உண்டு. துப்பாக்கியும்
பீரங்கியும் ஏராளமாக உண்டு.

பண். வன். : ஹக்...ஹக்...ஹா... அப்படியென்றால் அவர்
களுக்குப் பயந்து நடுங்கிக் குற்றேவல் புரியவேண்டு
மென்று சொல்கிறீர்களா?

கை. வன். : இல்லை அண்ணா, அப்படி அஞ்சவேண்டிய அவ
சியம் எமக்கில்லை. எனினும் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கும்
முறையில் நாம் நடந்துகொண்டால் நமக்கும் நமது
நாட்டிற்கும் நன்மையுண்டு.

பெரி. மெயி. : ஆங்கிலேயர் ஏற்கனவே முல்லைத்தீவிலே
கோட்டையொன்றைக் கட்டிவிட்டனர். துப்பாக்கி
களையும் பீரங்கிகளையும் நிரப்பி வைத்திருப்பர். பல
போர்முனைகளைக் கண்ட போர் வீரரை நிறுத்தி வைத்
திருப்பர்.

பண். வன். : (கோபத்துடன்) நிறுத்து வன்னியரின் வீரத்திற்கும், தன்மானத்திற்கும் ஒவ்வாத வகையில் அந்நியரின் வீரத்தைப் புகழ்கிறீர்கள். உங்களால் வன்னியர் பரம்பரைக்கே களங்கம்.

கை. வன். : அண்ணா, நமது எதிரிகளின் திறமையையும், அவர்களுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையையும் நாம் நன்றாக அறிந்திருந்தால் தான் அவர்களுடன் நாம் வெற்றிகரமாகப் போர் புரியலாம்.

பண். வன். : அவர்களின் வீரத்தையும், வாய்ப்பையுங்கண்டு நாம் தாழ்வு மனப்பான்மை கொள்ளக்கூடாது.

கை. வன். : நாம் தாழ்வுணர்ச்சியுடன்பேசவில்லை அண்ணா. சமாதானமாக வாழ வழியிருந்தால் அதைப் பின்பற்றுவதே நாட்டுக்கு நல்லது. தவிர, காக்கை வன்னியன் வெள்ளையர் பக்கஞ் சேர்ந்திருக்கிறான். அவனின் குட்டை வெளிப்படுத்தவேனும் தங்கள் விஜயம் பயன்படலாம்.

பெரி. மெயி. : எதற்கும் முன்னேற்பாட்டுடன் - படையுடன் - போவது தான் நல்லது.

பண். வன். : பெரியமெயினார்! தர்பாருக்குப் போகப் படைகளை ஆயத்தம் செய்.

பெரி. மெயி. : உத்தரவு அண்ணா.

திரை

காட்சி 10

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கோட்டையில் லெப்டினன்ட் யுவெலின் மண்டபம். சுவரில் பிரித்தானிய அரசின் சின்னம் (Lion and the Unicorn). நடுவில் உயர்ந்த பீடமும், பக்கங்களில் உயரம் குறைந்த பீடங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுவில் உள்ள பீடத்தில் யுவெல் கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு முன் பாண்ட் வாத்தியக்காரர் நிற்கின்றனர். பண்டாரவன்னியன் வருவதைக் கண்டவுடன் யுவெல் சைகை செய்கிறான். வாத்தியம் முழங்குகின்றது. யுவெல் பேசத் தொடங்க வாத்திய ஓசை நிற்கிறது.

யுவெல்: கமோன், வாங்க வன்னித் தலைவரே! Sit down, தவிர்க்க முடியாத ஜோலிகளினால் தங்களை ஏற்கனவே அழைக்கவில்லை.

பண். வன். : அதனென்ன? இப்பொழுது விஷயத்தைச் சொன்னாற் போதும்.

யுவெல் : கரிக்கட்டுமுலையையும், முல்லைத்தீவையும் நாங்கள் காக்கைவன்னியனிடம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தினாற் பெற்றுக்கொண்டோம்.

பண். வன். : அப்படியென்றால்?

யுவெல் : யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், வன்னி இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியும் எமது ஆணைக்குள் வந்துவிட்டன என்பதுதான் அர்த்தம். எல்லோருமே ஆங்கில ஆட்சிக்கு அடிபணியும்போது நீங்கள் மாத்திரம்?

பண். வன். : பணிந்து வாழ்ந்து பழக்கமில்லை.

யுவெல் : ஆணவமான பதில்.

பண். வன். : அது எங்கள் பிறவிக் குணம்.

யுவெல் : பெருந்தவறு செய்கிறீர்.

பண். வன். : தவறுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியுண்டு.

யுவெல் : பண்டாரவன்னியா! பகற்கனவு காண்கிறாய்.

பண். வன். : கனவு காண்பவர் நீர்தான்.

யுவெல் : ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தால்.....?

பண். வன். : அழிவு அல்லது வாழ்வுதானே!

யுவெல் : அதிக நாளில்லை அந்த முடிவிற்கு!

பண். வன். : முடிவு எதுவானாலென்ன? வெற்றி அல்லது வீரசுவர்க்கம்.

யுவெல் : விதியுடன் விளையாடுகிறீர்!

பண். வன். : உங்கள் விதியை நிர்ணயிக்கும் காலம் நெருங்கிவிட்டது.

யுவெல் : பண்டாரவன்னியா! பின்னுக்கு வருவதைச் சிந்தித்துப் பார். அடங்கி வாழ்ந்தால் அரசு பதவி நிலைக்கும், இல்லையேல்?

பண். வன். : அடங்கி வாழ்ந்து அரசோச்சுவதைவிட எம் உடம்பைவிட்டு உயிர் போவதே மேல் என்று நினைக்கிறோம்.

யுவெல் : கொடுக்கவேண்டிய வரி?

பண். வன். : வரியென்ற வார்த்தைக்கே இடமில்லை. பகுதிப் பணம் செலுத்தியாள்பவன் பண்டாரவன்னியன் அல்லன். அந்நியருக்கு அடிபணிந்து ஆட்சிபுரிய நாங்கள் அடிமைகள் அல்ல. உங்களுக்கென்ன அதிகாரமிருக்கிறது எங்களிடம் வரி கேட்க?

யுவெல் : அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறோம். ஏமியன் உடன்படிக்கையின்படி இலங்கை முழுவதும் எங்களுக்குச் சொந்தம்.

பண். வன். : ஏமியன் உடன்படிக்கையில் நாமெல்லாம் கையொப்பமிட்டோமா? எங்கேயோ நடந்த 'ஏமியன் உடன்படிக்கைக்கு' இங்கே சொந்தங் கொண்டாடுகிறீர்களே?

யுவெல் : இருக்கட்டும். அப்படியென்றால் கரிக்கட்டுமூலையைக் கொள்ளையடித்தீராமே... அது...

பண். வன். : கொள்ளையடிக்கவில்லை. நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்துத் தவறு செய்த துரோகிகளைத் தண்டித்தோம்.

யுவெல் : எது தவறு?

பண். வன். : கடை வைத்துப் பிழைக்கக் கறுவாவும், கரம்பும் வாங்கி வந்த இனத்திற்குக் கரிக்கட்டுமூலையையும், முல்லைத்தீவையும் பங்கிட்டுக் கொடுக்க முனைந்து நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்த அயோக்கியரை இந்தமட்டும் விட்டுவைத்தது அவர்களும் எங்கள் இனம் என்ற ஒரே காரணத்தால்!

யுவெல் : கதையுளக்க வேண்டாம்; கப்பஞ் செலுத்த மறுத்தால் கவலைப்பட நேரிடும்.

• பண். வன். : வன்னிநாட்டின் சக்தி, வந்தவர்களாகிய உங்களுக்குத் தெரியாது. வன்னிநாடு அந்நியரை அகற்றவே பிறந்தது. அதற்கே உயிர் வாழ்கின்றது. வன்னியர் கடமைக்காக இரத்தஞ் சிந்தச் சித்தமாயிருக்கின்றனர்.

புவெல் : பண்டாரவன்னியா! நீ பரிதவிக்கப்போகிறாய்.

பண். வன். : அதைப்பற்றிய அக்கறை தங்களுக்கு வேண்டாம்.

புவெல் : அகில இலங்கையும் எமது ஆதிக்கத்திலிருக்க அர்த்தமில்லாது அகங்காரம் கொள்ளும் நீங்கள் அழிக்கப்படுவீர்கள்.

பண். வன். : அதை நீங்கள் இப்பொழுதே அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். கடைக்கார இனம் கப்பங்கேட்க முடியாது. அண்டிப் பிழைக்க வந்த அந்நியர் ஆட்சி செலுத்த முடியாது. படுகளத்தில் போர் மூண்டு பிணக் குவியல் பெருமலையாய்க் குவிந்தாலும் கடுகளவும் இடங்கொடாதவன் பண்டாரவன்னியன்.

புவெல் : பண்டாரவன்னியா! கண்மூடித்தனமாகப் பேசிக் கஷ்டப்படப்போகிறாய். நீ எவ்வளவு வீரனாக இருந்தாலும் வரலாற்று ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார். ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்த அத்தனை நாடுகளும் அழிக்கப் பட்டுவிட்டன. இந் நிலையில் இந்தச் சின்னஞ்சிறிய வன்னிநாடு மாத்திரம் பிரித்தானிய சம்ராச்சியத்தை எதிர்த்தால்...

பண். வன். : அப்படியொன்றுங் கெட்டுவிடாது. கண்டியிலே மாட்சிமை தங்கிய தேசாதிபதியின் படை மண்ணோடு மண்ணானதை அறிவோம். ஏகாதிபத்திய வெறிக்கு எப்பொழுதுமே, வெற்றி கிடைக்காது என்

பதற்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. தலை வணங்
காது தன்மானங் காத்த வன்னித் தமிழர் பரம்
பரையில் வந்தவர் நாம். வந்தவருக்கு ஏன் வணக்
கஞ் செலுத்த வேண்டும்?

புவெல் : இனி, வன்னிநாடு அழியும்வரை போர்க்களம்
தான்.

பண். வன். : வெள்ளையனே! வெறும் பேச்சை நிறுத்து.
எந்த ஜாதியாய் இருந்தாலும் வந்தவர்களை மரியாதை
செய்து வர்ப்புகழ் கொண்டது வன்னிநாடு. அதனற்
சற்றுப் பொறுத்தோம். பொறுமையின் அருமை
யைப் புறக்கணித்தால் கருவறுக்கும்வரை கன்னித்
தமிழ் வன்னிநாடு கண்ணிழித்திருக்கும்; வானமே
இடிந்து தலையில் விழுந்தாலும், இந்த வையகமே
திரண்டு எதிர்த்தாலும், மலை கலங்கினாலும் நிலை
கலங்காத வன்னித் தமிழன் பண்டாரவன்னியனின்
நாட்டுப் புனித மக்களிடம் துப்பாக்கிமுனையைக் காட்
டிக் கலங்கவைக்கமுடியாது.

புவெல் : அப்படியானால் முடிவு?

பண். வன். : முடியாது என்பதே.

புவெல் : முடிவு அதுவானால் நீங்கள் போகலாம்.

பண். வன். : சந்தோஷம்!

(டிறிபேக்கின் முன்னேற்பாட்டின்படி வன்னித் தலை
வர்களைக் கைது செய்ய முனைகின்றனர். குமாரசிங்க வன்னி
யன் சிறைப்பட ஏனையோர் தப்பிச் செல்கின்றனர்.)

காட்சி 11

முல்லைத்தீவுக் கோட்டை வாயில். பண்டாரவன்னியன், கைலாயவன்னியன், பெரியமெயினர் என்போர் போர்க்கோலத்துடன் நிற்கின்றனர்.

கை. வன். : அண்ணா, நாம் எதிர்பாராத விதமாக மைத்துனர் குமாரசிங்கவன்னியரை வெள்ளையர் சிறைப்படுத்திவிட்டனர்.

பண். வன். : ஆம், எதிர்பாராத விதத்தில் மைத்துனர் சிறைப்பட்டு விட்டார். குமிழமுனையில் முகாமிட்டிருந்த எமது யானைப்படை வருகிறது. (பின்னணியில் யானைப்படை, போர்வீரர் ஒலி) அதைக்கொண்டு அந்நியரின் சின்னமாகிய முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தகர்ப்போம்; அடிமைச்சின்னம் அகற்றப்பட்டு விட்டால் மைத்துனரை மீட்பது சுலபம்.

கை. வன். : ஆம் அண்ணா. முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தகர்த்தெறிந்து வெள்ளையருக்கு நல்லபாடம் கற்பிக்கலாம். எமது தோள்வலியால் ஆங்கிலேயரை அடிபணியச் செய்யலாம்.

பண். வன். : சுதந்திர வீரர்களே! சோதனைப் போர் தொடங்கிவிட்டது. உங்கள் வாள் வீச்சின் வேகம், வில்லின் நாதம், வேலின் பாய்ச்சல், ஈட்டியின் எதிர்ப்பு எதிரிகளை நடுங்கச் செய்யட்டும். துப்பாக்கியின் அலறலையும், பீரங்கியின் அதிர்ச்சியையும் துளைத்து முன்னேறுங்கள்!

(வன்னிப் படைவீரர் அணிவகுத்துச் செல்லுதல்)

பின்னணிப் பாட்டு:

வெற்றிவாள் வீரவாள் வெற்றிவாள்

வன்னிநாட்டு வீரர் நாங்கள்
 மானங் காக்கும் போரிலே
 அந்நியர்தம் கோட்டை தன்னை
 அடியுடன் நொருக்கு வோம்
 கன்னியான தமிழ்ணங்கைக்
 காக்கும் வீர வன்னியன்
 சென்னியை வணங்கி வீரர்
 சென்று போர் புரிகுவோம். (வெற்றி)

முல்லைத்திவுக் கோட்டை தன்னை
 முடியும் வரை தாக்கியே
 தொல்லை தந்த வெள்ளையரைத்
 துரத்தி வெற்றி பெறுகுவோம்
 எல்லையில்லா வீரம் எங்கள்
 இரத்த மதில் ஊறிடும்
 நல்லநா ளாதனில் இன்று
 நாமும் போரை யாற்றுவோம். (வெற்றி)

ஊறுவா வாங்க வந்தவர்கள்
 கப்ப மென்று கேட்கிறார்
 சிறுமைபுற்று வாழ நாங்கள்
 சிறு மறியின் கூட்டமோ
 பெருகு துன்பம் வந்தபோதும்
 பெற்ற தாயைக் காத்திட
 அருமை மைந்தர் போர்முனைக்கு
 ஆர்ப்பரித்து ஏகு வோம். (வெற்றி)

வாளிருக்கு வேலி ருக்கு
வன்னி மன்னர் ஊட்டிய
பாழி லாச்சு தந்திர
உணர்ச்சி பொங்கி வழிபுது
காலனூரின் நிக்க ரரைக்
காண வேண்டி வந்துள
மேலை நாட்டு வாணிபரை
விரட்டியே அடக்கு வோம்.

(பலவிதமான யுத்த ஒலிகள்)

பெரி. மெயி. : அண்ணா, பகைவரின் முன்னணி தகர்ந்து நொருங்கிப் படைகள் பின்வாங்குகின்றன. நம்பி மாரின் கைவன்மை கடமையைச் செய்துவிட்டது. மைத்துனரை மீட்பதற்குப் படை ஒன்றை அனுப்ப வேண்டும்.

பன். வன். : ஆம், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மைத்துனர் குமாரசிங்க வன்னியரை மீட்டுவிடுவோம். கை லா ய வ ன் னி யா ! பெரும் படையுடன் சென்று குமாரசிங்கவன்னியனை மீட்டுவர ஆயத்தம் செய். நானும் வருகிறேன்.

கை. வன். : அண்ணா, தங்கள் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றத் தம் பி மா ர் நாங்களிருக்கிறோம். தாங்களேன் வீணில் போருக்குச் செல்லவேண்டும்?

பன். வன். : சுத்த வீரனென்பவன் யுத்தமுனையில் முன்னின்றே போரிடுவான். பண்டாரவன்னியன் தம்பி மாரைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் மட்டும் பஞ்சணை மெத்தையிற் படுத்துறங்கினான் எனப் பகைவர் என்னைப் பழித்துரைக்க வேண்டாம். அதோ கப்டன் டிறிபேக் புறமுதுகு காட்டி ஓடு கின்றார்.

(கப்டன் டி.ஹிபேக் மீது வன்வி வீரனொருவன் ஈட்டி எறிய முனைகிறான். பண்டாரவன்னியன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றான்.)

நிறுத்து. போரிலே புறமுதுகு காட்டியோடும் தளபதி மீது ஈட்டியெறிவது அழகன்று.

ஆரூயிரம் மைல் தூரத்துக் கப்பாலிருந்து இங்கு வந்த ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் கூலிப்படையில் சேவை செய்யும் தளபதியே! உமது வீரத்தைப் பாராட்டுகின்றேன். ஒரு வீரன் கூடத் துணையின்றி ஒண்டியாய் நிராயுதபாணியாய்ப் போர்க்களத்தில் நிற்கும் உம்முடன் யுத்தஞ் செய்வது வன்னியர் வீரத்திற்கு அழகன்று. ஆகவே இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வருக.

டி.ஹிபேக் ; உமது நயவுரைக்கு நன்றி; போகிறேன்; திரும்பி வருவேனோ தெரியாது.

தி ர

காட்சி 12

யாழ்ப்பாணக் கோட்டை. லெப்டினன்ட் யுவெலின் மண்டபம். யுவெல் ஆசனத்திலிருக்க டிறிபேக்கும், எட்வேட் மெட்சும் நிற்கின்றனர்.

டிறிபேக் : லெப்டினன்ட் யுவெல் அவர்களே! முல்லைத்தீவில் எமது படை தோல்வியடைந்துவிட்டது. பண்டாரவன்னியன் முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தாக்கி எம்மைப் புறமுதுகு காட்டி ஓடச்செய்துவிட்டான்.

யுவெல் : என்ன? பண்டாரவன்னியன் எங்கள் படையைத் தோற்கடித்துவிட்டானா? Shame, வெட்கமில்லை. பீரங்கியும், பெரிய படையும் தோல்வி! வானும் வேலும் வெற்றி!!

டிறிபேக் : எதிர்பாராத தாக்குதல் பிரபு. முல்லைத்தீவில் எமது படைப்பலம் போதாது பிரபு. தவிர, வன்னி நாட்டு வீரர் அத்தனைபேருமே சுதந்திர உணர்ச்சி யுடையவர்கள். எமது படை கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டம்தானே.

யுவெல் : அப்படியானால் முடிவு?

டிறிபேக் : பலமுள்ள படையொன்று வேண்டும். அத்துடன்.....

யுவெல் : அத்துடன்?

டிறிபேக் : காட்டிக்கொடுக்க ஒரு வன்னியன் அகப்பட்டு விட்டால்.

யுவெல் : (சற்றுச் சிந்தித்து) ஏன்? காக்கைவன்னியன் எங்கே? பழைய ஊரிமையைச் சொல்லி அவனை நம் வசப்படுத்தினால் காட்டிக்கொடுப்பானில்லையா?

டிறிபேக் : ஆம் பிரபு. என்னுலும் பண்டாரவன்னியனைத்
தோற்கடிக்க ஒரு படை போதாது.

யுவெல் : மூன்று பெரிய படைப் பிரிவுகள். யாழ்ப்பா
ணத்திலிருந்து நான் பத்தொன்பதாவது ரெஜிமென்ட்
படைப் பிரிவைக் கொண்டுசெல்கிறேன். எட்வேட்
மெட்ச்! உனது தலைமையில் திருக்கோணமலையிலிருந்து
பெரும்படையொன்று வன்னிநாட்டை நோக்கிச் செல்
லட்டும்.

எட்வேட்மெட்ச் : அப்படியே செய்கிறேன் பிரபு.

யுவெல் : கப்டன் டிறிபேக்! உனது படையை மன்னூரில்
இருந்து இட்டுச் செல்.

டிறிபேக் : திறமான யோசனை பிரபு. வன்னிநாட்டின்
மூன்று எல்லைகளிலிருந்தும் மூன்று பெரிய படைகள்
சென்றால் பண்டாரவன்னியனின் படையைப் படு
தோல்வியடையச் செய்யலாம்.

யுவெல் : மும்முனைத் தாக்குதல் நிச்சயம் எமக்கு வெற்
றியை ஈட்டித் தரும். இல்லையா?

டிறிபேக் : நிச்சயம்; முப்படையும் சேர்ந்தால் முடியாத
தொன்றில்லை. என்னுலும் காக்கைவன்னியனின் உதவி
யும் நமக்கு வேண்டும்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

யுவெல் : காக்கைவன்னியரே! உமக்கு ஆயுள் நூறு! உம்
மைப்பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

காக். வன். : தளபதி அவர்களே! நாங்கள் காலால் இட்ட
வேலையைத் தீலையால் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.
உத்தரவு போடுங்கள்.

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியன் கொட்டம் அடங்கவேண்டும்; காக்கைவன்னியன் வன்னிநாடு முழுவதையும் அரசாளவேண்டும்.

காக். வன் : அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் பிரபு?

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியனுடன் சிநேகங் கொள்ள வேண்டும்.

காக். வன் : என்ன, இப்படிக் கூறிவிட்டீர்கள்! அந்தக் கயவனுடன் சிநேகம்கொள்ளச் சொல்கிறீர்களே?

டிறிபேக் : எல்லாம் விஷயத்தோடுதான். அவனின் சிநேகிதன் மாதிரி நடித்து அவன் படையிற் சேரவேண்டும்.

காக். வன். : (குறுநகை புரிந்து) அடுத்துக்கெடுக்கும் படலம் என்று சொல்லுங்கள். இதுதானே எனக்கும் எனது மூதாதையர்க்கும் கைவந்த கலை.

டிறிபேக் : பண்டாரவன்னியனின் படையில் சேர்ந்து படை இரகசியங்களை எமக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

காக். வன். : கரும்பு தின்னக் கைக்கூலியா வேண்டும்? தாங்கள் எனக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்ய முன்வரும் போது நான் மாத்திரம் இந்தச் சிறிய உதவியைச் செய்யாது விடுவேனா?

யுவெல் : கப்டன்! ஏற்கனவே பண்டாரவன்னியன் எமது நண்பர் காக்கைவன்னியரைப் பகைத்திருக்கிறான். திடீரென்று அவன்பக்கம் சேர்ந்தால் சந்தேகம் கொள்ள மாட்டானா?

டிறிபேக் : நிச்சயம் சந்தேகிப்பான். அதற்கும் நாம் ஓர் உபாயஞ் செய்யவேண்டும்!

காக். வன். : பிரபு! என்னைத் தங்கள் பக்கம் எப்படிச் சேர்க்கலாம் என்று பண்டாரவன்னியனும் அவன் தம்பிமாரும் ஆலோசனை செய்கிறார்களாம்.

புவெல்: என்றாலும்கூட எங்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு ஏதாவதொரு காரணம் காட்டிப் பண்டாரவன்னியனை நம்பச் செய்யவேண்டும்.

புறிபேக் : காக்கைவன்னியரே, உமக்கும் பண்டாரவன்னியனுக்கும் என்ன விஷயத்தில் பகையேற்பட்டது?

காக். வன். : என்னுடைய இராச்சியம் முழுவதையும் அவன் ஆள்வதாகத் தாங்கள் தானே கூறினீர்கள். அப்படிச் செய்தால் எனக்குக் கோபம் வராதா? தன்னுடைய தங்கையைத் திருமணம் செய்யுமாறு தூதுக்குமேல் தூதுவிட்டான்.

புறிபேக்: (குறுநகையுடன்) திருமணப் பிரச்சினை..... அப்புறம் தாங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?

காக். வன். : 'முடியாது' என்று ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டேன். நல்லநாச்சன் என்ற அவலட்சணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கஷ்டப்படுவானேன்? நான் ...ம்... என்றால் போதும். வன்னி இராச்சியத்திற்கு இராணியாக - எனது மனைவியாக - ஆயிரம் இளவரசிகள் என் காலடியில் விழுவார்கள்.

புறிபேக்: உண்மைதான். தாங்கள் விரும்பினால் ஒரு ஆங்கில இளவரசியையே கல்யாணம் செய்யலாம்.

காக். வன். : பிரபு... இப்போதைக்கு சம்சார சாகரத்துள் விழுந்து அழுந்தி என் வாழ்நாளே வீண்நாளாக்க விரும்பவில்லை. என் கடன் தங்கள் பணிசெய்து கிடப்பதே.

யுவெல்: காக்கைவன்னியரே, எங்களுக்காகத் தங்கள் கொள்கையைச் சற்று விட்டுக்கொடுக்கவேண்டும்.

காக். வன்.: தங்களின் விருப்பப்படி நடப்பதுதானே என்னுடைய கொள்கை. என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லுங்கள்.

யுவெல்: பண்டாரவன்னியனின் தங்கையைக் காதலிப்பதாக ஒரு நடிப்பு... அப்படிச் செய்துவிட்டால் பண்டாரவன்னியன் சுலபமாக நம்பிவிடுவான்.

காக். வன்.: பிரபு, இதை மாத்திரம் கேளாதீர்கள், வேறு எதை வேண்டுமானாலும் கூறுங்கள்.

டிறிபேக்: ஏனிப்படித் தயங்குகின்றாய். நடிப்புத்தானே.

காக். வன்.: அதற்கில்லைப் பிரபு, அவள் ஏற்கனவே ஓர் ஏழைப் புலவனைக் கல்யாணம் செய்துவிட்டாள்.

யுவெல்: என்ன காக்கை வன்னியரே, கல்யாணம் செய்தால் பிறகு காதலிக்கக்கூடாதா?

காக். வன்.: பிரபு, இது தமிழ்நாடு. இங்கு திருமணஞ் செய்த பெண் தன் கணவனைத் தவிர வேறெவரை யும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கக்கூடாது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பைக் காக்கவேண்டுமென்பதே இங்கு வாழ்பவரின் கொள்கை.

யுவெல்: அப்படியா? வேறென்ன செய்வது?

டிறிபேக்: பிரபு எனக்கு இப்படியொரு யோசனை தோன்றுகிறது.

யுவெல்: எங்கே சொல் பார்க்கலாம்!

புறிபேக்: நாங்கள் காக்கைவன்னியரை வெறுத்துத் துரத்திவிட்டதாகவும், காக்கைவன்னியர் எங்கள் மீது வஞ்சநதிர்க்க முனைந்திருப்பதாகவும் கதைகட்டிவிட வேண்டும்.

புலெல்: நாங்கள் கட்டிவிடும் கதை பண்டாரவன்னியன் செவிக்கெட்டவேண்டும். அவன் அதை நம்பவேண்டும்.

காக். வன்.: அதைத் தொடர்ந்து நான் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறேன். மிகுதி என்னுடைய பொறுப்பு.

புலெல்: காக்கைவன்னியரே, உம்முடைய புத்தி சாதுரியத்திலும், நடிப்பிலும்தான் எல்லாம் தங்கியிருக்கின்றது. வன்னிநாட்டின் மணிமுடி உமது தலையிலேறும் நாள் அதிக தூரத்திலில்லை.

புறிபேக்: ஏதோ உம் தயவு இருந்தால் எல்லாம் நிறைவேறும்.

புலெல்: எங்கள் உதவி எப்போதுமே உம் பக்கந்தான். புத்தியைக் கூர்மையாக்கிக்கொள்; டுவியாலும் பேற்றைப் பெறுவீர்.

காக். வன்.: உத்தரவு பிரபு, பண்டாரவன்னியனின் தோல்வி நிச்சயம்! வருகிறேன்.

தீ ர

காட்சி 13

பண்டாரவன்னியன் அரண்மனை. பண்டாரவன்னியன் இருக்கிறான். தம்பிமார் இருவரும் நிற்கின்றனர்.

பன். வன். : தம்பிமாரே! முல்லைத்தீவிலிருந்து நாம் வெள்ளையரை விரட்டியதற்கு வெற்றி விழாக் கொண்டாடுகின்றோம். இந்த வெற்றி எமக்கு மாத்திரமல்ல இந்நாட்டின் சுதந்திர உணர்ச்சியுடைய வீரமிகு பிரஜைகள் அத்தனை பேரையும் சாரும். வன்னிநாடு சின்னஞ்சிறியது; அது அந்நியருக்கு அடிபணிந்துவிடும் என்று அங்கலாய்த்த வெள்ளையரின் கொட்டத்தை நாம் அடக்கிவிட்டோம். இது நமது திட்டத்தின் முதலாவது படி. இத்துடன் எமது வேலை முடிந்துவிடவில்லை. வெள்ளையர்கள் என்று ஈழத்து மண்ணை விட்டு அகற்றப்படுகின்றார்களோ அன்றுதான் எமது வன்னித் திருநாட்டின் பெருநாளாகும். அதுவரை நாம் அஞ்சாது போரிடவேண்டும். பதுங்கியிருந்து பாயவரும் பகைவர் கூட்டத்தைப் படுகளத்திற் சந்திக்க நமக்குச் சக்தியுண்டு. புலியெனப் பாயும் போர் வீரரைப் புறமுதுகிடச் செய்யப் போர் வீரருண்டு. வெள்ளைப் படையின் இடிமுழக்கப் பீரங்கிகளைக் கண்டு அஞ்சாது முன்னேற வேண்டும்.

கக. வன். : அண்ணா, எத்தனை பீரங்கிகள் இருந்தாலும் ஆங்கிலப் படை கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டந்தானே. ஆயிரம் ஆயிரமாய் அவர்கள் வந்தாலும் நம்மவருள் ஒரு சிலர் அவர்களைப் பூண்டோடு நாசமாக்கி அழித்து விடமாட்டார்களா?

பெரி. மெயி. : அண்ணா, வெள்ளையரின் கொடுமையை நினைக்கும்போது நெஞ்சம் வேகிறது. முல்லைத்தீவுப் போரிலே எமக்கு உதவி புரிந்ததற்காக குமாரசேகர முதலியாரையும் இன்னும் முப்பது பேரையும் வெள்ளையர்கள் தூக்கிவிட்டுக் கொன்றுவிட்டனர்.

பண். வன். : தம்பி! கலங்காதே. சுதந்திரப் போரிலே குமாரசேகர முதலியார் மாத்திரமல்ல நாங்களும் நாளை இறந்துபோகலாம். வன்னி மாதாவின் சுதந்திரத்திற்காக எத்துணைத் தியாகம் செய்யவும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும்.

கை. வன். : காக்கை வன்னியன் வெள்ளையர் பக்கம் இருக்கும்பொழுதுதான் நாம் சற்றுப் பயந்தோம். இப்பொழுது வெள்ளையர் காக்கைவன்னியனைத் துரத்தி விட்டார்களாம்.

பண். வன். : நேருக்கு நேர் போர் செய்பவர்களுக்கு நாம் அஞ்சத் தேவையில்லை. சூழ்ச்சிக்காரர்களுக்குத்தான் நாம் சற்று அஞ்சவேண்டும்.

பெரி. மெயி. : அண்ணா, எதிரிகளின் பலக் குறைவில் நாம் அளவற்ற நம்பிக்கை வைப்பது தவறு. நாமும் வெள்ளையரைப்போல இராஜதந்திர முறைகளைக் கையாள வேண்டும். எமது எதிரிகளோ ராஜ்ய விவகாரங்களிலும், ஆக்க வேலைகளைத் திட்டமிட்டு ஆட்சியை ஸ்தாபிதம் செய்வதிலும், உலக மக்களிடையே முதலிடம் வகிப்பவர்கள். அவர்களை அவர்கள் பாதையில் சென்றுதான் முறியடிக்க வேண்டும். முல்லைத் தீவுப் போரிலே தளபதி டிறிபேக்கின் படை பின்வாங்கி ஓடிவிட்டது. வெள்ளையர்கள் இந்த அளவில் விட்டுவிடமாட்டார்கள். இன்னொரு படையுடன் வரலாம். இடைக்காலத்தில் எமது படையைப் பலப்படுத்தவேண்டும். நாம் வெற்றிப் போதையில் மயங்கியிருந்தால் படுகுழியில் வீழ்வது நிச்சயம்.

பண். வன். : ஆம். வன்னி நாட்டுப் பிரஜைகள் அத்தனை பேருமே வாளைடுத்துப் போர் செய்தால்தான் வந்தவர்களை விரட்டலாம். வீட்டுக்கொரு வீரன் நாட்

டைக் காக்க முன்வந்தால் ஓட்டமெடுப்பர் வெள்ளையர்.

(காக்கைவன்னியன் வருகிறான்)

காக். வன். : (பண்டாரவன்னியனின் காலடியில் விழுந்து) வணக்கம் மகாராஜா! என்னுடைய துரோகச் செயலுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடவே இங்கு வந்தேன். என்னை மன்னித்தேன் என்று சொல்லுங்கள்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா, எழுந்திரு. நான் எதற்கு உன்னை மன்னிக்கவேண்டும்?

காக். வன். : மகாராஜா! வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நம்பினேன். வெள்ளையருடன் சேர்ந்தேன். அவர்கள் வன்னிநாடு முழுவதையும் தாங்கள் ஏப்பம் விடத் திட்டம் தீட்டுகிறார்கள்.

பண். வன். : அவர்கள் அப்படித்தானே செய்ய முனைவார்கள். அதனால் உனக்கென்ன?

காக். வன். : மகாராஜா! வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன். எனது பேராசைக்குத் தகுந்த பலன் கிடைத்துவிட்டது. என்னை வன்னி நாடு முழுவதற்கும் அரசனாகுவதாக ஆசை காட்டினார்கள். இப்பொழுது திட்டம் நிறைவேறும் தருணத்தில் என்னை விரட்டிவிட்டார்கள்.

பண். வன். : இப்பொழுதேனும் புத்தி வந்ததா?

காக். வன். : மகாராஜா! எனக்கு இராச்சியமும் வேண்டாம்; ஒன்றும் வேண்டாம். பேராசை கோடி தரித்திரம். உள்ளது போதும். வெள்ளையரை வன்னி மண்ணிலிருந்து விரட்டி என்னாலான உதவியைச் செய்கிறேன்.

கை. வன். : அண்ணா, போதிய படை பலம் எம்மிடம் உண்டு. எமக்கு வேறெவரின் உதவியும் வேண்டாம்.

காக். வன். : கைலாயவன்னியா, என்னை மன்னித்துவிடு. நான் அறியாமல் ஏதும் குற்றம் செய்திருப்பேன். அதை மனதில் வைத்து என்னைப் புறக்கணிக்காதே.

பெரி.மெயி. : கரிக்கட்டுமூலையையும், முல்லைத்தீவையும் வெள்ளையரிடம் அடகு வைத்தாயாமே?

காக். வன். : அவ்வளவும் கலப்பற்ற பொய்! இந்த வன்னி மண்ணின்மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றேன். கயவர்களின் ஆசை வார்த்தையை நம்பி மோசம் போனதைத் தவிர வேறெவ்விதக் குற்றமும் செய்யவில்லை.

கை. வன். : அண்ணா, நிலைதரமான கொள்கை இல்லாத எவரையும் நாம் சேர்த்து வைத்திருந்தால் எமக்கு ஆபத்துத்தான்.

பண். வன். : தம்பி, சரணடைந்தவர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுப்பது வன்னியரின் பண்பு. மனிதன் பிழை விடுவது இயற்கை. அதை எப்பொழுது உணருகிறானோ அப்பொழுது திருந்திவிடுகிறான். காக்கைவன்னியன் எமது வன்னிநாட்டைச் சேர்ந்தவன். அதனால் அவனுக்குத் தஞ்சம் கொடுப்பது நமது கடமை.

காக். வன். : மகாராஜா, இந்த ஏழையையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்துத் தஞ்சம் தந்ததற்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றி! இனி நான் தங்கள் அடிமை.

பண். வன். : காக்கைவன்னியரே, வன்னி மண்ணின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற நீர் எம்முடன் தோளோடு தோள் நின்று போராடவேண்டும்.

• **யெரி. மெயி.** : அண்ணா, நாம் அதிக காலந் தாழ்த்தக் கூடாது. போருக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்யவேண்டும். வன்னிநாட்டை நோக்கி மூன்று பெரிய படைகள் முன்னேறிக்கொண்டு வருவதாகச் செய்திகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

காக். வன். : பெயரளவில் மூன்று பெரிய படைதான். அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய எனக்கல்லவோ தெரியும் அவர்களுடைய பலவீனத்தை. பண்டாரவன்னிய மகாராஜா என்றால் தளபதி யுவெலுக்குக் குலை நடுக்கம். கப்டன் டிறிபேக்கிற்கு நாலாம் முறைக் காய்ச்சல் வரும்.

பண். வன். : சூடுகண்ட பூனையல்லவா?

காக். வன். : அது அடுப்பங்கரையை நாடாது. வன்னி நாட்டின் மீது படையெடுப்பது எப்படியென்று ஆலோசனை செய்கிறார்கள். அடுத்தடுத்துத் தோல்வியென்றால் அவர்கள் என்னதான் செய்வார்கள்? கண்டியிலே தோல்வி, முல்லைத்தீவிலே தோல்வி, கொட்டியாரத்திலே தோல்வி.

கை. வன். : ஆமாம், வெள்ளையருக்கு அடுத்தடுத்துத் தோல்விதான். அரிப்புக்கோட்டையை நாம் 'பிடித்து விடுவோமோ என்ற பயங்கூட அவர்களுக்கிருக்கிற தாம்.

பண். வன். : எது எப்படியிருந்தாலும், நாம் ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டும். பகைவர் முல்லைத்தீவைத் தாக்கக்கூடும். அங்கு நாம் எமது படையை வைத்திருக்கவேண்டும்.

காக். வன். : மகாராஜா! திட்டத்தை விபரமாகச் சொன்னால் நானும் உதவி புரிய வாய்ப்பாயிருக்கும்.

பண். வன். : சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து நாம் திட்டத்தை வகுத்துக்கொள்ளலாம். நீர் என்னுடன் நின்றால் போதும்.

காக். வன். : தாங்கள் எதைச் சொன்னாலும் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். நான் இப்பொழுது போய் எனது படை வீரரை ஆயத்தஞ் செய்யட்டுமா?

பண். வன். : வேண்டாம். எங்களிடம் போதிய படை வீரர் உண்டு. நீர் வீணாகச் சிரமப்படவேண்டாம். எம்முடன் எப்போதும் நின்றால் போதும். உமது ஆலோசனை தான் எமக்குத் தேவை.

காக். வன். : சரி மகாராஜா, தங்கள் சித்தம் என் பாக் கியம்.

தி ரை

காட்சி 14

பண்டாரவன்வியலின் அரண்மனையைச் சேர்ந்த பூசை மண்டபம். கொற்றவைத் தெய்வத்தின் சிலைக்கு முன்னால் வாள்களும் வேல்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிலையின் இரு பக்கங்களிலும் குத்துவிளக்குகள் ஒளிவிடுகின்றன. கண்ணை மூடிக் கை கூப்பிக்கொண்டு இளவரசி நல்ல நாச்சன் நிற்கிறாள். தூரத்தில் போர் முரசு கேட்கிறது. குமாரசிங்கவன்னியன் போர்க்கோலத்துடன் நுழைகின்றான்.

குமா. வன். : கண்ணே, போர் முரசம் கேட்கிறது. போர் முனை என்னை அழைக்கிறது. போய்வா என்று விடை தா.

நல். நாச். : சுவாமி, வெற்றி அல்லது வீரசுவர்க்கம் என்னும் தாரக மந்திரத்துடன் அன்னை பூமியைக் காத்த வீர பரம்பரையில் உதித்தவர் தாங்கள். தங்களைப் போருக்குப் போக விடையளிப்பதே எனது கடமை. என்றாலும்.....

குமா. வன். : என்ன கண்ணே? உன் இதயக் கிடக்கையை எடுத்துச் சொல்.

நல். நாச். : இனந் தெரியாத பயமொன்று என் இதயத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சிந்தை குழம்புகின்றது.

குமா. வன். : அன்பே! வீணாக ஏன் கலக்கமடைகின்றாய்? எனது வீரத்திலே உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?

நல். நாச். : சுவாமி, தங்களின் வீரத்தில் அவநம்பிக்கைப் படுவேனா? திக்கெட்டும் புகழ்பரப்பி நிற்கும் தங்கள் வீரம் உறுதி அத்தனையும் நானறிவேன்.

குமா. வன். : பாரர்னும் பண்டாரவன்னியன் தங்கை நீ.
நான் போருக்குப் போகும்போது கண் கலங்கலாமா?

நல். நாச். : அதற்கில்லை. இன்றைக்குத் தங்கள் பிறந்த
நாள். அதை நினைக்கும் போதுதான் எனக்குக் கலக்க
மாயிருக்கிறது.

குமா. வன். : கண்ணே, அர்த்தமற்ற கலக்கம் வேண்டாம்.
ஆறிலும் சாவு நாறிலும் சாவு என்பதை அறியாயோ?
அஞ்சினர்குச் சத மரணம். அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆட
வருக்கொரு மரணம். அவனிமிசைப் பிறந்தோர் துஞ்
சுவர் என்றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குவானேன்.

நல். நாச். : (குமாரசிங்கன் வாயில் கைவைத்து) சுவாமி,
திருமணஞ் செய்து ஆறு மாதங்கூட ஆகவில்லை. அதற்
கிடையில் சாவைப்பற்றிப் பேசாதீர்கள். (கண்ணீர்
வடிக்கிறான்)

குமா. வன். : கண்ணே! கடமை என்னை அழைக்கிறது.
கண்மேனும் தாமதியாது விடைகொடு.

நல். நாச். : சுவாமி! தாங்கள் வெற்றியுடன் திரும்ப
வேண்டுமென்று என் தெய்வமாகிய தங்களைப்
பிரார்த்திக்கிறேன். நானும் போர்முனையில் குதிக்க
ஆயத்தம் செய்கிறேன்.

குமா. வன். : கண்ணே, உனது மறக்குலப் பண்பு இப்
பொழுதுதான் தலைகாட்டுகின்றது. வயிற்றில் வள
ரும் சிசுவிற்காகவேனும் பாதுகாப்பான இடத்தில்
வாழவேண்டும். ஒருசமயம் நாங்கள் எல்லோருமே
போரில் வீரசுவர்க்கம் எய்திவிட்டால் அந்நியர் அடி
மைப்படுத்தும் நாட்டை மீட்டுதர நீ ஆண் மக
வொன்றை ஈன்று தரவேண்டும்.

நல். நாச். : சுவாமி, ஒல்லாந்தரை எதிர்த்து அஞ்சாது போரிட்ட பனங்காமத்தரசி நல்லநாச்சியாரின் பரம் பரையிலே தோன்றிய நான் தாங்களும் தமையனரும் தத்தளிக்கும்போது உதவிக் கேனும் வரவேண்டாமா? அதற்கு அனுமதி தாருங்கள்.

குமா. வன். : கண்ணே, உன் எண்ணம்போல் செய்ய அனுமதியளிக்கிறேன். நெற்றியில் திலகமிட்டுப் போர் வானைக் கையில் கொடுத்து விடைதா.

நல். நாச். : (அப்படியே செய்து) போய் வாருங்கள் சுவாமி, போய் வாருங்கள்; பொன்னான எம் நாட்டைக் காக்கப் போய் வாருங்கள்.

தி ரை

காட்சி 15

போர்க்களம். இருபக்கத்து வீரர்கள் பலர் களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர். பலவிதமான துயர ஒலிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

திரை உயர்கிறது.

இளவரசி நல்லநாச்சன் வந்து தேடியபின் தனது கணவனின் உடலைக் கண்டு தழுவிக்கொண்டு புலம்புகிறாள்.

நல். நாச். : ஆ!...அத்தான் வன்னிநாட்டின் சுதந்திரம் அஸ்தமிக்கப் போகிறதா? சுவாமி! தங்கள் பொன் போலும் திருமேனி பொடியாடிப் பூமியிலே புரள் கிறதே. மாற்றாரை வென்று வாகை குடுவீர்களென்று போருக்குப் போகும்போது பொட்டிட்டு அனுப்பி னேனே. இப்பொழுது வேற்றாராம் எமலோகத்திற்கே போய்விட்டீர்களே! அத்தான்!..... கன்னித் தமிழ் மீதும் வன்னி மண்ணின் மீதும் தாங்கள் வைத்த கரையிலாப் பற்றினைப் போற்றுவாரில்லை யென்ப தாலா வானுலகம் புகுந்தீர்கள்? அத்தான்! அத்தான்! (தலையைப் பிணத்தின்மீது மோதி அடித்தல்) மண்ணை பிடித்த வெள்ளையர் தங்கள் பொன்னான மேனியிலே துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் துளைக்க விட்டனரே. தங்களைக் கொன்றுவிட்டால் வன்னி மண்ணைக் கவர்ந்துவிடலாம் என்ற வீணாசையாலா இப்படிச் செய்தார்கள்? பார்புகழும் பண்டாரவன்னியன் இருக்கும்வரை அவர்கள் எண்ணம் பலிக்காதென்பதை அறியாததேனோ? வளமிகு வன்னி மண்ணின் வலக் கரமே! பலர்புகழ் பண்டாரவன்னியரின் பண்புடைமைத்துனரே!... அத்தான்! (அழுகிறாள்; சிறிதுநேரத்தின்பின் எழுந்து போர் வாளைக் கையிலெடுத்து) சுவாமி, இத்தான் தங்கள் போர் வான். (மீண்டும் அழுதுகொண்டிருக்கத் தாய் வருகிறாள்.)

பெருவன் : (மகளைக் கட்டித் தழுவி அழுதல்) மகளே! விதி வலிமையுடையது. எழுதிய எழுத்தை மாற்றியமைக்க யாராலும் முடியாது. நமக்குக் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். கலங்காதே. வன்னி மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி மார்பிலே குண்டுபட்டு மருமகன் இறந்துவிட்டார். வீரசுவர்க்க மடையும் அவர் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்.

நல். நாச். : அம்மா! பொன்னாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடி உயிர் துறந்த அவர் நிச்சயம் வீரசுவர்க்கம் அடைவார். வன்னிமண்ணை அந்நியர் அடிமைப்படுத்த விடாது காக்க வேண்டியது எமது கடமை. நானே போர்க்களத்தில் குதிக்கப் போகிறேன்.

பெருவன் : வேண்டாம் மகளே.

(பண்டாரவன்னியன் வருகிறான்)

பண். வன். : (குமாரசிங்கவன்னியன் மேல் விழுந்து) மைத்துனரே! வன்னி மண்ணைக் காப்பதற்காக நம் முயிரை விட்டீரா? இனி என்ன செய்வேன்? குமாரசிங்கவன்னியரே! நும் புலமையும் வீரமும் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்து விட்டனவா? வன்னியரின் பலத்தில் அரைவாசி போய்விட்டதே. போர்முனையில் புலியெனப் பாய்ந்த தாங்களா இன்று புழுதியில் புரள்கின்றீர்கள்? சிங்கம்போலச் சிறியெழுந்து போர் செய்த தாங்களா இன்று செயலற்றுக் கிடக்கிறீர்கள். மைத்துனா... மைத்துனா! (அழுகிறான்; சிறிது நேரத்தின் பின் எழுந்து) அம்மா, தங்காய்.

பெருவன் : மகளே! போரிலே மருமகன் இறந்து விட்டார். மற்ற இருவரின் செய்தியும் தெரியவில்லை. நீயாகிலும் உயிர் தப்பி உயிர் வாழ வேண்டுமென்பது பதுதான் எனது ஆசை.

பண். வன். : அம்மா! உனது இதயம் எனக்குப் புரியாமல் இல்லை. என்றாலும் நான் உயிருடன் இருக்கும்வரை அன்னை பூமியைக் காப்பதற்கு அரும்பாடுபட வேண்டும். பாராண்ட பண்டாரவன்னியன் பதுங்கி வாழ்ந்தான் என்ற அவப்பெயர் எனக்கு வேண்டாம்.

பெருவன். : செல்வா! பெற்ற மனம் கேட்குதில்லையடா. தம்பிமாரும் மைத்துனரும் இருக்கும்போது மனநாளராது போருக்கு அனுப்பிவைத்தேன். இப்பொழுது நீ தன்னந்தனியனாய்ப் போர் செய்யப் போகிறாய்.

பண். வன். : அம்மா! உன் மைந்தன் ஆயிரம் வெள்ளையருக்குப் பதில் சொல்வான். வெள்ளையர் முள்ளியவளையிலுள்ள கர்ப்பூரப் புல்வெளியில் முகாமிட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் அத்தனை பேரையும் இந்தக்கைவாளினால் வெட்டி வீழ்த்திவிடுவேன்.

பெருவன். : வேண்டாம் மகனே, வேண்டாம். தலியொருவன் நீ; உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

பண். வன். : எதுவும் முடியும் அம்மா. பண்டாரவன்னியன் என்னும் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே பறங்கிகள் பதைபதைக்கின்றனர். நாட்டை ஆளவேண்டும் என்று பாலூட்டும்போதே வீரத்தையும் தியாகத்தையும் ஊட்டி வளர்த்த தாங்களா இப்படிச் சொல்வது? தடுக்காதே அம்மா. தாய்நாட்டைக் காக்க மீண்டும் போருக்குப் போக விடை கொடு.

பெருவன் : மகனே! என் நெஞ்சம் பதறுகிறது. உடல் வியர்க்கிறது. எனது குலக்கொழுந்துகளில் எஞ்சியிருக்கும் உன்னையும் எமனிடம் எப்படியடா அனுப்புவேன்? ஒட்டுசுட்டான் தான்தோன்றி ஈஸ்வரா! நீதான் என் மகன் பக்கம் நிற்க வேண்டும்.

பன். வன்.: தான்தோன்றி ஈஸ்வரனும், காட்டுவிநாய
கனும் என்றும் எனக்குத் துணையாக நிற்பார்கள்.
தாயே, விடை கொடு. திருக்கோணமலையிலிருந்து
வந்த வெள்ளைப் படையினர் வெடிவித்த கல்லில்
இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றிரவே கர்ப்பூரப் புல்
வெளிக்கு வந்துவிடுவார்கள். விடைகொடு தாயே.

பெருவன்.: (கட்டித் தழுவி) போய் வா மகனே! வெற்றி
யுடன் திரும்பி வா!

திரை

காட்சி 16

புதுக்குடியிருப்பை அடுத்துள்ள ஒரு கிராமம். பாசறைக்குமுன் பண்டாரவன்னியனும், காக்கைவன்னியனும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

காக். வன். : மகாராஜா! தாங்கள் ஒரே வாள்விச்சில் அறுபது வெள்ளையரைக் கர்ப்பூரப்புல்வெளியில் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டீர்கள். அதன்பின்பும் எட்வேட்மெட்சின் படை முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டது.

பண். வன். : முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டால் வன்னி இராச்சியம் முழுவதையும் கைப்பற்றிவிடலாம் எனப் பகற்கனவு காண்கின்றனர் வெள்ளையர். அவர்கள் எண்ணம் ஈடேறாது.

காக். வன். : ஆம் மகாராஜா, தங்களின் வீரத்தைப் பற்றி அவர்கள் அறியவில்லை; அதனால்தான் இவ்வளவு கொட்டமடிக்கிறார்கள்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா! இப்பொழுது வன்னிநாடு முழுவதையும் காக்கவேண்டும். மைத்துனர் மாண்டு விட்டார். தம்பிமார்களின் செய்தி எதுவுமே தெரியவில்லை. தனியொருவன் என்றாலும் என் போர்வாள் வெள்ளையரின் தலையைச் சீவியெறியும்.

காக். வன். : ஏன் மகாராஜா, 'தனியொருவன்' என்று கூறுகின்றீர்களே? தங்களுக்குத் துணையாக நான் இருக்கும்போது வெள்ளையர்கள் வன்னிநாட்டைப் பிடித்துவிட முடியாது.

பண். வன். : காக்கைவன்னியா! இப்பொழுது புதுக்குடியிருப்பில் படைதிரட்ட வேண்டும். வன்னிநாடு எனது உயிர்; அதனைக் காப்பது எனது உயிர்மூச்சு. நான்

உயிருடனிருக்கும்வரை வன்னி மண்ணை எவரும் அடிமைப்படுத்த முடியாது.

காக். வன். : மகாராஜா! இதைத் தாங்கள் சொல்லியா தெரியவேண்டும்? தங்களின் இலட்சியத்திற்கு உதவியாயிருப்பதே எனது கடமை. புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து நாம் ஒட்டுசுட்டான் செல்லவேண்டும்.

பண். வன். : காக்கைவன்னியரே, முல்லைத்தீவுக் கோட்டையை நாம் கைப்பற்றியபோது கப்டன் டிறிபேக் புறமுதுகு காட்டி ஓடிவிட்டார். அவர் இப்பொழுது படையுடன் வரக்கூடும்.

காக். வன். : டிறிபேக்காவது படையுடன் வருவதாவது; தங்கள் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே பயந்து நடுங்கும் டிறிபேக் நிச்சயமாக வரமாட்டார். தங்களின் வீரத்திற்குமுன் இந்தச் சில்லறைகள் என்ன செய்ய முடியும்.

பண். வன். : எதற்கும் படையொன்றைத் திரட்டவேண்டும். புதுக்குடியிருப்புக்கு அப்பாலுள்ள சிறிய கிராமம் ஒன்றில் நாம் இருந்துகொண்டே படையைத் திரட்டலாம். மேலும் ஒட்டுசுட்டான் மார்க்கமாக ஒரு படை வருவதாக அறிகிறேன்.

காக். வன். : படையென்ற பெயரிலே நாலேந்து நோஞ்சான்கள் வருவார்கள். அவர்களைத் தோற்கடிப்பது மிகவுஞ் சுலபம்.

(கண்ணால் சைகை செய்கிறான். கப்டன் டிறிபேக், எட்வேட்மெட்ச் என்போர் பண்டாரவன்னியனை வளைத்துப் பிடித்துக்கொள்கின்றனர்) ஹக்...ஹக்... ஹா... வகையாக மாட்டிக்கொண்டாயா பண்டாரவன்னியா? காக்கைவன்னியனை அலட்சியம் செய்தது ஞாபகமிருக்கிறதா?

பண்.வன். : துரோகி! நீயா என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாய்? குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பே! நச்சுப் பாம்பே! நயவஞ்சகப் பேயே! தூ!... (காறி உமிழ்கிறான்)

காக். வன். : ஆம். நானேதான்! உன் வாய்க்கொழுப்பு இன்னும் அடங்கவில்லையா? சூரியனே அஸ்தமிக்காதது பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யம். அதனை எதிர்க்கிறார் பண்டாரவன்னியன் என்ற துரும்பு.

பண்.வன். : அந்நியன் புகழ்ப்பாடும் அறிவிலியே! வன்னிமண் அடிமையாவதுதான் உனக்குச் சம்மதமா? நீ இன்றைக்கு என்னை மாத்திரமல்ல, வன்னிநாட்டை - அதன் வீரசுதந்திரத்தை - பிறப்புரிமையைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டாய். சுயநலத்திற் பிறந்த சோம்பேறியே! என்னை அடுத்துக்கெடுத்த அறிவிலியே!! உன்னை வன்னிமண் உள்ளளவும் காறி உமிழும்.

காக்.வன். : பாவம். . வாள் வீரம் பலிக்கவில்லை. வாய் வீரம் பேசுகின்றான்.

பண். வன். : நிறுத்தடா நெறிகெட்டவனே! வாளெடுத்துப் போர் செய்யத் தெரிந்திருந்தால் இன்று நீ தான் பணிந்து வெள்ளையருக்குக் குற்றேவல் புரிந்திருக்க மாட்டாய்.

காக். வன். : பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டதா?

பண். வன். : ஆம். அது உன் தலையிலே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது. குலத் துரோகி! எச்சில் இலைக்காக என்னருமைப் பொண்ணுட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தாயே.

காக். வன். : என்னைவிட ஊர்பேர் தெரியாத குமாரசிங்கன் வீரனென்று நினைத்து உன் தங்கையைத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தாயே? இப்பொழுது அந்த வீரன் எங்கே?

பண். வன். : அற்பபதரே! குமாரசிங்கவன்னியன் தாய் நாட்டிற்காக மார்பிலே குண்டேந்தி வீரசுவர்க்கம் அடைந்துவிட்டானடா! உன்னைப்போல அந்நியருக்கு அடிபணிந்து கைகட்டிச் சேவகம் செய்யவில்லையடா.

காக். வன். : (நகைசெய்து) முட்டாள்தனமாக உயிரை விடுபவனுக்குப் பெயர் வீரன்; தியாகி. பண்டார வன்னியா! இப்பொழுதாவது உன் வாய்ப் பந்தலை நிறுத்திவிட்டு மன்னிப்புக் கேள். கப்பங் கொடுத்து ஆள உடன்படு. துரைகள் இரக்கசிந்தையுடையவர்கள்; உன்னை மன்னித்துவிடுவார்கள்.

பண். வன். : (உரக்கச் சிரித்து) நான் உன்னைப்போல் கோழையாகவிருந்தால் உனது எண்ணப்படி நடந்திருப்பேன். காக்கைவன்னியா! வெள்ளையருக்காகப் பரிந்துபேசி அதற்குரிய கூலியைப் பெற்றுக் கொள். உன்னைப்போன்றவர்கள் வேறுவிதமாகப் பிழைக்க முடியாது.

புறிபேக் : போதும் நிறுத்து, நாளை நீதிமன்றத்தில் நீ சொல்லவேண்டியதைச் சொல்.

பண். வன். : (உரக்கச் சிரித்து) உங்களுக்கும் ஒரு நீதியிருக்கிறது.

புறிபேக் : ஆங்கில இராச்சியத்தை அவமதிக்காதே. மதித்து நடந்தால் உன்னை மன்னித்துவிடுவோம்; இவனை இழுத்துச் செல்லுங்கள்.

பண். வன். : என்னை இழுத்துச்செல்ல இவர்களால் முடியாது. ஏனிந்தச் சிரமம்? நானே வருகிறேன். என்ன தான் விசாரிக்கப்போகிறீர்கள் என்று பார்ப்போமே.

துரை

காட்சி 17

வெள்ளையரின் பாசறை நீதிமன்றம்.

நடுவிலுள்ள ஆசனத்தில் லெப்டினென்ட் யுவெல் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரின் ஒரு பக்கத்தில் தளபதி டிறி பேக்கும் மறுபக்கத்தில் காக்கைவன்னியனும் நிற்கின்றனர். சிறிது தூரத்தில் வாளேந்திய வீரர்கள் நிற்கின்றனர். பண்டாரவன்னியன் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு இழுத்துவரப்படுகிறான்.

யுவெல்: மிஸ்டர் குலசேகரம் வைரமுத்து பண்டாரவன்னியன் தாங்கள்தானே?

பண். வன். : (மௌனம்)

யுவெல்: மௌனம் சாதிப்பது எம்மை அவமதிப்பதாகும். உன்மேல் பல குற்றங்கள் உண்டு man.

பண். வன். : நீதியை மறைத்து வஞ்சகத்தை முன்னிறுத்தி நாடகம் ஆடும்போது எப்படிப் பேசுவரும்?

யுவெல்: முல்லைத்தீவுக் கோட்டையை இடித்தது ஒரு குற்றம்; கர்ப்பூரப்புல்வெளியில் ஆங்கில வீரர் அறுபது பேரை ஒரே வாளி வீச்சில் கொலை செய்தது இன்னொரு குற்றம்; ஆங்கில அரசாங்கத்தையும், தளபதியையும் அவமதித்தது வேறொரு குற்றம்; ஆங்கிலேயரை இலங்கையிலிருந்து அகற்றுவதற்குக் கண்டியரசனுடன் சேர்ந்து சூழ்ச்சி செய்தது மற்றொரு குற்றம்—இத்தனை குற்றங்களுக்கும் என்ன பதில் சொல்கிறாய்?

பண். வன். : ஏன் இந்த அளவில் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? முல்லைத்தீவுப் போரிலே கப்டன் டிறிபேக் வெறுங்கையொய் நின்றபோது, இன்று போய்ப் போர்க்கு

நானே வா என்று கூறியது ஒரு குற்றம்; வன்னித் திருநாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காக்க முனைந்தது இன்னொரு குற்றம்; கறுவா வாங்க வந்த கயவர்களுக்கு அடிபணியாதது வேறொரு குற்றம்; இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாமே.

யுவெல்: சட்டப்!... நாளை அடக்கிப் பேசு. இது நீதி மன்றம் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்.

பண். வன். : இதை நீதிமன்றமென்று எப்பொழுதாவது நினைத்து அதை மறந்தாலல்லவா ஞாபகப்படுத்துவது? இங்கே நீதியுமில்லை. இது நீதியை நிலை நிறுத்தும் மன்றமுமில்லை. நேர்நின்று போர்செய்து பழக்க மில்லாமல் மறைந்திருந்து தாக்கும் மானங்கெட்டவரின் கண்துடைப்பு மன்றம்.

யுவெல்: அதிகம் பேசாதே. உன்மீது சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்கு என்ன பதில் சொல்கிறாய்?

பண். வன். : பதில்... யாரை யார் கேட்கவேண்டிய கேள்வி? நான் கேட்பதற்கு நீர் பதில் சொல்லும். மனிதனின் பிறப்புரிமையை மதியாது ஏகாதிபத்திய வெறிபிடித் துழுவும் உமது அரசாங்கம் குற்றஞ் செய்யவில்லையா? என்னுடைய பிரதேசத்திற்கோட்டை கட்டிப் போர் வீரரை நிறுத்தியது குற்ற மில்லையா?

யுவெல்: (மேசைமேல் அடித்து) நிறுத்து. இப்பொழுது உன் மீது சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல். கப்பங்கொடுக்க மறுத்தது குற்றமில்லையா?

பண். வன். : நாளை அடக்கிப்பேசும். கப்பம்... யார் யாருக்குச் செலுத்தவேண்டும்? செரிந்தக்காரன் வந்த வனுக்குக் கப்பம் செலுத்தவேண்டுமா? பண்டார

வன்னியன் வரலாற்றிலே சுப்பம் என்ற வார்த்தைக்கே அர்த்தமில்லை. உங்களுக்கு ஏதும் தேவையென்றால் இரந்து கேளுங்கள்; கேட்டிருந்தால் செந்நெல்லும், தேனும், தேக்கும், யானைத் தந்தமும் தாராளமாகக் கொடுத்திருப்பேனே.

யுவெல்: என்ன செருக்கு? கர்பூரப் புல்வெளியில் ஆங்கில வீரர் அறுபது பேரை ஒரே வாள் வீச்சில் கொலை செய்ததேன்?

பண். வன். : அப்பொழுது என் கையிலிருந்தது ஒரேயொரு போர் வாளாக இருந்ததால்! இன்னுமொரு வாள் இருந்திருந்தால் இன்னும் அறுபதுபேரைக் கொன்றிருப்பேன்.

யுவெல்: கேலிக்கு இது இடமன்று. ஆங்கில வீரரைக் கொலை செய்தது குற்றம்!

பண். வன். : உங்களைப்போல மறைந்திருந்து கொல்லவில்லை. நேரே சென்றுதான் கொன்றேன். யுத்தத்திலே எதிரியின் படையைக் கொல்வதற்கும் காரணம் காட்டவேண்டும் என்றால் இப்பொழுது இறந்துவிட்ட அத்தனை வன்னி வீரருக்கும் நீங்கள் காரணம் காட்டவேண்டும்.

யுவெல்: ஆங்கிலேயரை இலங்கையிலிருந்து அகற்றச் சூழ்ச்சி செய்தது?

பண். வன். : இதற்குச் சூழ்ச்சி செய்யவேண்டியதில்லை. நேருக்கு நேர் சொல்கிறேன்; உங்களை இலங்கையிலிருந்து அகற்றினால்தான் எனக்கு நித்திரை வரும்.

யுவெல்: நீ இப்பொழுது ஆங்கில அரசை அவதக்கியும்

பண்.வன். : மதிப்பதற்கேதும் இல்லாதபோது வேறென்ன செய்வது?

யுவெல் : உலகிலேயே ஆங்கில இராச்சியந்தான் நீதிக்குப் பெயர் போனது.

பண்.வன். : அயலான் வீட்டிலே எஜமானாயிருப்பது நீதியென்றால் அந்த நீதி இந்த நாட்டிற்கு வேண்டவே வேண்டாம்.

யுவெல் : சாதாரியமாகப் பேசிக் குற்றத்தை மறைக்கப் பார்க்கிறாய்.

பண்.வன். : அப்படி மறைத்துப் பல்லிளித்துத் தப்பிப் போகும் எண்ணம் எனது வரலாற்றில் இல்லை.

யுவெல் : நீ இப்பொழுது குற்றவாளி.

பண்.வன். : இது ஏற்கனவே தீர்வானித்ததுதானே. அதற்கேன் இத்தனை ஆர்ப்பாட்டமும்? 'ஆங்கில அரசு நீதியானது, நேர்மையானது' என உலகத்தின் கண்ணில் பொடி தூவத்தானே.

யுவெல் : இப்பொழுதாவது மன்னிப்புக் கேள்.

பண்.வன். : நீ மன்னிப்புக் கேட்டால் உனது அரசாங்கத்திற்கு நன்மையுண்டு.

யுவெல் : அதிகம் பேசவேண்டாம். உன்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல்லத் தவறிய தற்காகவும், ஆங்கில அரசையும் - விசாரணை மன்றத்தையும் அவமதித்ததற்காகவும் உன்னைக் குற்றவாளி எனக் கண்டு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கிறேன்.

பண. வன். : (சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு வாளை உருவி) பண்டாரவன்னியனைத் தூக்கிலிட உன் பாட்டனாலும் முடியாது. பண்டாரவன்னியன் இறப்பதாயிருந்தால் யுத்தம் செய்துதான் இறப்பான். வீரர்கள் இங்கிருந்தால் வாருங்கள் வாட்போருக்கு.

(கப்டன் வொன்டிறிபேக் எழுந்து பண்டாரவன்னியனுடன் வாட்போர் புரிகிறான். தூர இருந்து ஓர் ஆங்கில வெறியன் துப்பாக்கியாற் சுடுகிறான். துப்பாக்கிக் குண்டு பண்டாரவன்னியனின் மார்பிற் பாய்கிறது.)

பண. வன். : மார்பிலே குண்டு! ஹக்...ஹக்...ஹா... நேர் நின்று போர் செய்யத் தெரியாத கோழைகள் கொடுத்த பரிசு. வளமிகு வன்னிநாடே! நீ இனி அடிமையாகி அந்நியரின் காலடியில் மிதிபடப் போகிறாயா? வந்தாரை வாழவைக்கும் வன்னித் திருநாடே! இன்று உன் சொந்தச் சுதந்திரம் பறிபோகும் திருநாளா? அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்; அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆடவருக்கொரு மரணம். அவனிமிசைப் பிறந்தோர் துஞ்சுவர் என்றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும் துன்மதி மூடரைக் கண்டால் புன்னகை செய்பவன் யான். வெள்ளையர்களே! பண்டாரவன்னியன் இறந்துவிட்டால் வன்னி மண்ணை அடிமைப்படுத்தி விடலாமென்ற எண்ணமா? இந்த ஒரு பண்டாரவன்னியன் சிந்தும் இரத்தத்திலிருந்து ஆயிரம் ஆயிரம் பண்டாரவன்னியர்கள் தோன்றுவார்கள். அவர்களை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? தாயகத்து மண்ணே! உன் வீடகத்துத் திருவிளக்கைப் பார். வன்னிமாதா! உன் வளமார் திருப்புதல்வளைப் பார். சாவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை. தாய் மண் அடிமையாகப் போகிறதே என்றுதான் கலங்குகின்றேன்.

காட்டிக் கொடுத்த காக்கைவன்னியா! உன் உடலைக் கிழித்து உன் இரத்தத்தால் வன்னி மாதாவிற்கு

அபிஷேகம் செய்ய முடியவில்லையே என்றுதான் கவலைப் படுகிறேன். உன் குடலை எடுத்துக் குருதியால் குளிப்பாட்ட முடியவில்லையே என்றுதான் வருந்துகின்றேன். உன் மண்டையைப் பிளந்து, மூளையைப் பிய்த்து மலராகத் தூவ முடியவில்லையே என்றுதான் கவலை. பிறந்த பொன்னாடே! உன் புதல்வன் இன்று மரணத்தை அரவணக்ககிறான். மகிழ்ச்சியுடன், பெருமையுடன் அன்னை பூமியின் மானங்காக்க அல்லும் பகலும் பாடுபட்டதற்கு வெள்ளையர் கொடுத்த பரிசாம் மரணதேவதையின் மடியிலே தவழப் போகிறான்.

வன்னிப் பெருங்குடி மக்களே! உங்கள் மதிப்பிற்குரிய காவலன் மறைந்துவிட்டபோதும் தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காக்கத் திரண்டெழுங்கள். வன்னிநாட்டின் ஓர் அடி மண்ணைக்கூட மிதிக்கவிடாதீர்கள். தீயவர்களை அகற்றித் திக்கெட்டும் புகழ்பரப்பி வாழுங்கள். காக்கைவன்னியன்மீது காறியுமிழுங்கள். ஐயோ! அம்மா!! (வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறுகிறான்) அன்னை பூமியே! உன்னை நான் மறவேன்! வன்னிமாதா! உன் அருந்தவப் புதல்வன் விடைபெறுகிறான்!

(வீழ்ந்து மடிகிறான். வெள்ளையர் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்)

றிபேக் : பிடிபட்டது வன்னிநாடு! அடங்கிவிட்டது அடங்காப்பற்று!!

(பின்னணியில் சோக இசையுடன்)

ஓளி மங்குதல்

திரை ஆறுதலாக விடுதல்

உன்னிறுதி மூச்சுவரை நாட்டின் மாணம்

ஒன்றனையே காப்பதற்குச் சபதம் பூண்ட
மன்னவனே! போர்க்களத்தில் வீரம் காட்டி

வானுலகம் புகுந்துபுகழ் மண்ணில் விட்டாய்
இந்நிலத்தில் பிறர்க்கடங்காய் பற்றை எங்கள்

இரத்தத்தில் ஊட்டியநீ பிரீந்தா லும்எம்
வன்னிதிலம் அந்நியருக் கடங்கா தென்னும்

வாய்மைதனை அடக்கவிட முடியா தையா.

திரை

சு ப ம்

வீரகேசரி வெளியீடுகள்

	ரூபா	சதம்
கணையாழி (ரஜனி)	1	— 90
பூஜைக்கு வந்த மலர் (ந. பாலேஸ்வரி)	2	— 25
கதைக்கவிதைகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)	2	— 00
குந்தளம் பிரேமா (ரஜனி)	2	— 50
மைதிவி (ரஜனி)	2	— 90
பண்டார வல்லியன் (முல்லையணி)	1	— 90
ஆஷா (ரஜனி)		(அச்சில்)
பத்மினி (ரஜனி)		"
மலைக்கன்னி	—	"
உதயகன்னி	—	"
சொர்க்கம் எங்கே?	—	"

● வீரகேசரி வெளியீடுகளை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வீரகேசரி விநியோக இலாபா

த. பெ. 160

கொழும்பு

வற்றூத ஜீவநதிகள் தவழ்ந்த
வளமான வன்னி மண்ணில்
புகழோடு மலர்ந்த வரலாற்
றுக் காவியம் இந்நூல்.

‘பண்டார வன்னியன்’

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்
டின் முதற் பகுதியிலே, ஆங்கி
லேய ஆட்சிக்கு எதிராகப்
போர்முரசு கொட்டி, செருக்
களத்திலே பாய்ந்தோடிய
செங்குருதியால் வீரகாவியம்
தீட்டினான்.

சுதந்திர தேவதைக்கு தன்
இதயத்திலே கோயில் எழுப்பி
உதிரத்தால் அருட்சித்து,
உயிரையே காணிக்கையாக்கி
னான்.

மறக்க முடியாதவாறு
நெஞ்சை உருக்கும் வரலாற்று
நாடகம் இந்நூல்.

வீரம் குதித்து விளையாடு
கிறது! தமிழ் வெற்றிநடை
போடுகிறது!

கலைக்கழகத்தின்
பரிசில் பெற்றது.

விலை - ரூபா 1/60

